

فصل اول در بیان احوال و احوال و احوال

فصل دوم در بیان احوال و احوال و احوال

(تتمت)

گلستان

(تتمت)

فرهنگ ۱۹۵۱

(تتمت)

امیدوار به رحمت الهی - خاکپایان مردان راه - شیخ محمد عبدالرشید تاجیک

فصل اول در بیان احوال و احوال و احوال

فہرست کتب مختصر موجودہ کارخانہ محمد عبداللہ تاجر کتب خانہ مولیٰ علیہ السلام

وہ کتب ہوں کہ راقم کے کارخانے میں تمام علوم و فنون کے کتب کا ذخیرہ فروخت کے لیے موجود ہے جسکی فہرست یہ کتاب کتب خانہ کے پیشے سے پیشہ ورانہ بیرون گروانہ کجانی ہے۔ تاجر و کسب و کار کا ہر طور کا مال بیسکتا ہو جسکے معاملات خط و کار و جوائی سے ملے ہونگے اور اشیائے ساخت کھنڈی چکن و فروزائی و کھانہ و عطریات و دروغن و خشک دار و غیرہ بذریعہ دیوبند پائل پارسل و انہ کجانی ہیں اور جو صاحب کتاب یا نقشہ جس زبان میں چھوٹا چھوٹا چھوٹا ہو سکے معاملہ بذریعہ تحریر ملے ہو سکتا ہو۔ صاحب فراموش اپنا نام نامی و پتہ مع ڈاک خانہ ضلع و سیشن یو کے صاف صاف تحریر مندرجہ ذیل

نام کتاب	نام کتاب	نام کتاب	نام کتاب	نام کتاب	نام کتاب	نام کتاب
قرآن شریف ترمذی	علاج الغریبا	جادو کا کھیل و	کلیات نامہ شمس	صدا بطور دیوانی	۸۰	۸۰
سادہ و محترم	قصہ ممتاز	ماری کا نشانہ	طیلسنا منازل قر	۲۰	۲۰	۲۰
تفسیر جہنمی خاکی	سوانح عر و عیار	نغمہ مرود و تفر	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
ایضاً اردو ترجمہ	سوانح شہدائے	قصہ آزاد کامل	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
ایضاً پارہ قسم	الف لیلة اردو	نغمہ جان نثار	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
خلاصہ انفسا کیل	بدرید الطبع مطبوعہ	نغمہ عشاق کامل	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
میر حسن جیل	جنتی لکھنؤ باہو	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
گرمی بتول	زبان کھنڈی چمک	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
رحمت بتول	طیلسنا منازل قر	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
مولود شریف شہید	جلد دوم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
مولود شریف جدید	جلد سوم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
سکی عدلی پڑھائی	جلد چہارم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
لکھنؤی نہیں ہیں	نغمہ حصہ اول	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
شجرۃ النبی صلی	نغمہ حصہ دوم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
مولود و سعید کی	جلد ششم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
رحمۃ الرحیم لکھنؤ	جلد ہفتم	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
دلی	نغمہ وان نامہ کامل	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
بہار جنت	نغمہ حصہ بی نامہ	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
فل الہی معروف	نغمہ حصہ باختر	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
سرکار رسالت نای	نغمہ حصہ بالیا	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
مراد المشتاقین	نغمہ حصہ نامہ کامل	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
فی ذکر و لادین	نغمہ حصہ جامعہ	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
سید المرسلین	نغمہ حصہ سار کامل	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
بہار جنت	نغمہ حصہ جامعہ	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰
کر اس طرح	نغمہ حصہ جامعہ	نغمہ بلبل چمک	۲۰	۲۰	۲۰	۲۰

محمد علی تاجر و جملہ اہل کارخانہ محمد عبداللہ تاجر کتب خانہ مولیٰ علیہ السلام

لو خط خط و کار و جوائی سے ملے ہونگے اور اشیائے ساخت کھنڈی چکن و فروزائی و کھانہ و عطریات و دروغن و خشک دار و غیرہ بذریعہ دیوبند پائل پارسل و انہ کجانی ہیں اور جو صاحب کتاب یا نقشہ جس زبان میں چھوٹا چھوٹا چھوٹا ہو سکے معاملہ بذریعہ تحریر ملے ہو سکتا ہو۔ صاحب فراموش اپنا نام نامی و پتہ مع ڈاک خانہ ضلع و سیشن یو کے صاف صاف تحریر مندرجہ ذیل

ماہنامہ نوائے اول صلیب شریف الہ آباد

فکر مجاہد پادشاہ اسلام آباد ایک اویکرین سید بن

۱۲ اول ۱۳

سعدی که در افواه عوام افتاده است وصیت نخست که در سبط

زمن و فضا

نشر کہ ہر شکر میخیزد و در قصہ نوشتار کہ ہر کج کاغذ ز میخیزد

الغنية

نیت الکر و کر خداوندی را قطعه

1111 1111 1111

[illegible]

یہاں وہاں سر پہ ایمان

باب ام سلمہ الدین بنت ابی بکر

طَلَّ اللَّهُ عَلَى قَوْمٍ فِي أَرْضِهِ
وَمَا يَكُنْ خَدَا

وَلْيَرْضَ عَنْهُ وَأَرْضَهُ بَيْنَ عَمَاتٍ لَطَرُوهُ
يَا رَبِّ رَاضِي شُدْ اَزْدِ دِرَاضِي دَارِ اَوْ اَزْدِ

و عیسیٰ بن مریم فرموده و اراده

تتصاوق نموده لاجرم کافه اناام خواص و عوام محبت

اور گریبہ اندوالتامہ

عَلَىٰ الَّذِينَ يُؤْتِيهِمْ بَاسًا

اتنا هم از آفتاب مشهور است

که خود هم عیسیا بدین بنده دست

گل خوشبوی و در حمام نهد

رسید ز دست محبوب بے بدست
گفت که مشکلی یا عیبی

له از نوی ولا و

انگفتا من گرانایچه سنووم و لیکن بدو باطل شست

الشيخ الفاضل

وگرنه من رسا خاکم که هستم

وَأَمَّا الْفُلُ فَأُرْسِلَتْ بِرَحْمَةٍ مِنَّا لِيُبَيِّنَ مَا نَالِ الْغَاثِ وَالْفَاطِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

جیات کو دروختان کن کو آب بخوبی آو

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

من کن سرور ای خدا / هر خط خود را مارا و لا و را / هر آینه گنج شد و نایب و هر آینه گنج

وہوئے اور اموں

لَذَلِكَ تَنْبِشُ الْبَيْتَ هُوَ عَمْرٍو
وَحَسْبُ بَيْتِكَ اَرْضٌ مِنْ كَوْنِهَا
وَعَمْرٍو سَبْرَةٌ زَيْنِ الْاَعْرَابِ عَمْرٍو

ایڈیٹر: مولانا محمد شفیع صاحب

تیسرا آیه ہیبتِ حاکمان عادل و ہیبتِ عالمان عامل

تاریخ زمان قسطنطنیہ

ان سلامت نگهدار و قطعہ

تاریخ سیرت پیر محمد باقر

امروز کنش آن پند در بسط خاک مانند آستان درت مامن رضا

فہرست ماسخات طبعیہ جارجان و

بر ما و برخدای جهان فرخ جزا یارب باوخته نگه رخاکایس

چندانکه خاک را بود و باد را بقا در سبب تملیفت کتاب یکشب تا بل ایام گذشته

میکردم و بر عتق تملیفت کرده تا شفت میخوردم و سنگ سراج بلالاس ب دیده می رفتم و این بیتیان

حال خود میگفتم هر دم از عمر میرو و دلفتن

آبی که پنجاه رفت و در حبابه مگر این پنج روز دیار ب

کوس حلت زنده و بار ساخت خواب نوشین بامداد و جیل

هر که آمد عمارت نو ساخت رفت و منزل بدیگری پرداخت

این عمارت بسیرت و کس یار نا پایدار دوست مدار

ماوه عیش آدمی شکست تابت ریح میرو و چه غم ست

گردل از غم پری کند شاید و رکشاید چنانکه نتوان بست

چار طبع مخالف سرکش چند روزی بوند با هم خوش

جان شیرین بر آید از قالب لاجرم هر دو عارفست کامل

نیک و بد چون همی باید مرد خنک آنکس که گوی نیکی برو

کس نیار و پس ز پیش مرست عمودست و آفتاب تموز

ای شهید شست زفته و بلالار تر سمت پر نیادری دستار

وقت غمزش خوشه باید چید چند سعدی بگوش دل بشنود

بعد از تامل اینمنی مصلحت آن دیدم که در شمین غزلت نشینم و دامن صحبت فرا هم چنینم و دفتر از

گفته های پریشان بشنوم و من بعد پریشان نگویم بیت زبان بریده بکج نشسته صدم و کم

به از کسیکه نیاشد زبانش از حکم تاییدی از دوستان که در کجاده بنشین من بودی و در حجره مجلس

برزم قدیم از در و آمد چندانکه نشاط ملاعبت کرد و بساط مداحیت گستر و جواشش نگفتم

چون نکهت کنم نماز شبی
خجل آنکس که رفت کار ساخت
باز دار و پیاده را از بسبیل
وان و گمرخت بچنین هوسی
دوستی را نشاید این خدار
اگر به بند و چنانکه نگشاید
گوشت از حیات و نیازست
اگر یکم زین چهار شد غالب
شهند بر حیات و نیاز دل
برگ عیشی بگوش خوش فرست
اندکی ماند و خواهد غره هنوز
هر که مزروع خود خور و بخورد
ره چنین ست مرد باش و برو
بعد از تامل اینمنی مصلحت آن دیدم که در شمین غزلت نشینم و دامن صحبت فرا هم چنینم و دفتر از گفته های پریشان بشنوم و من بعد پریشان نگویم بیت زبان بریده بکج نشسته صدم و کم به از کسیکه نیاشد زبانش از حکم تاییدی از دوستان که در کجاده بنشین من بودی و در حجره مجلس برزم قدیم از در و آمد چندانکه نشاط ملاعبت کرد و بساط مداحیت گستر و جواشش نگفتم

بر رانی شستن غالب آند و پیش داسی گل در میان نبل و ضمیر آن فراهم آورده و آنگه
 رجوع کرده گفتم گل بوستان را چنانکه دانی بقای و عهد گلستان را دانی نباشد و حکیمان گفته اند
 هر چه نباید و لبتگی را نشاید گفتا طرق حدیث گفتم براسی ز نسبت ناظران و فحش حاضران
 کتاب گلستان توانم تصنیف کردن که با دخران را بر ورق او دست تطاول نباشد
 گردش زمان عیش و رغبت را بطیش خریف مبدل کند نظم
 از گلستان من بیرون رفته
 حالیکه من این حکایت گفتم دامن گل بر خیت و در دامنم آوخت الکرم اخلاص و وفای
 فصل در جهان روز اتفاق بیاض افتاد و حسن معاشرت و آداب محاورت در لیا
 که مسلمان را بکار آید و مترسلان را بلاغت افزاید فی الجمله هنوز از گلستان بقیتی مانده بود
 که کتاب گلستان تمام شد و الله اعلم و احکم و انصوب ذکر پادشاه و جهان
 سجده بن ابی بکر بن سعد نور الله قبره و تمام انکه شود و تحقیق که پسندیده آید در بارگاه
 جهان پناه سایه کروکار پر تو لطف پروردگار روز خیر زمان و کف امان المؤمنین
 من الله المنصور علی الامم و اعدائهم و اولی القهر و سراج الملک الباهر جمال
 الانام مفر الامم سعد بن ابی بکر الاعظم شهنشاه العظمی ملک رقاب
 الامم مولی الملک العربی و البحر و سلطان الدیر و البحر و وارث
 ملک سلیمان مظهر الدین ابوبکر بن سعد بن زکریا ادهم الله
 اقباله و صاعقه جلاله و جعل لی کل خیر و اهل
 مطاله سراید قطعه
 امید هست که روی طال در کشد
 ازین سخن گلستان بخامی نیست
 علی بن خدیج که دیباچه پیاپی نوشت

له فیه حقا
 مسکن یا دهم
 شله منی امان
 چند ورق نوشتم
 شله بیکر زندگانی
 کردن ۱۲
 شله گلستان باغستان
 شله ای نافرستگانی
 شله دضا و انا و
 دیباچه و سب
 شله قهر و
 شله باغستان
 دانی او را بیکر
 شله دضا و انا و
 سب

بنام سعد ابو بکر سعد بن زکریا

ذکر امیر کبیر فتح الدین ابی بکر بن ابی نصر اطال الله

دیکر عوس فکر من از سجای سر بر نیار و و دیده یاس از پشت پاسه نجات بر نزار و و در زمره

صاحب نظران متحید نشو و نما کہ متحلی گروہ زبور قبول امیر کبیر عالم عادل منظور منصوص

ظہیر برسر سلطنت و شیرازی ملک کہن الفقہ آزاد الغریب مرئی الفضل محب الاتقیاء افتخار

ال فارس بن الملك النخاس باريك فخر الدولة والدين غياث الاسلام

وَأَسْمَيْنِ عَمَّةِ الْمُلُوكِ وَالسَّلَاطِينِ إِلَى بَلَدِنِ ابْنِ نَصْرٍ أَطَالَ السَّعْيَ وَأَبْلَى فَدَّةَ وَصَحَّ

صدقه و صاعقت اجزه له مدموح اکا برافا ست مجموع مکارم احلاقی بخت

هر که در سایه کسایت و کسایت است دست او
بر بهر یک از سائر بندگان

خطاب آئندہ در محافل و اجتماعات بزرگ و کوچک بطریق مذکور و نشان کہ شکرت نعمت نرنگار و جلیست

و ذکر جمیل و دعای خضر و ادای خیر و خدمت و در حد غایت اولیٰ ترست که در حضور آن

بصنع نزدیکیست این از تحکف دور یا حایت مقرون باو
 است و قوامی فلک است شمس از حرم

ما چو تو فرزند زاده مادر ایام را
حکمت محضت گریخت جان آفرین
خاص کند بنده رحمت جام را

دولت جاوید یافت هر که بگوید نام رب
اگر عقیقتش ذکر خیر زنده کند نام را
حسنت اگر کند و زکنت را بر فضل

حاجت شایسته می و لا ارام را
 ذکر تقصیر خدمت و موجب اختیار عزالت

تقصیر و تقاعذیکه در عوالم طیب خدمت بارگاه خداوندی میرو و بنا بر آنست که طائفه اول از

حکمای هندوستان در فضائل بزرگ چهار سخن می‌فقدند با خبرترین عیش نداشتند که در سخن گفتن

بطیست یعنی در کتاب بسیار تمییز و جمع را بی نظیر میاید و تا وی تقریر سخن کند بر چهارستند

افغانانديته کړوان کړه چنم به از ښه پياوړي خورون کي چا القم منظم
سخندان پر ورده پي پي

باید پیش در آنکه گوید سخن +	فرز نسل نایل بگفتار دوم	نکو گوی گردیر گوئی چه غم
ببیندیش و آنکه بر آرد نفس	وزان پیش پس کن که گوید پس	بنطق آوی بهست از دو لب
و این را از تو بهر گوی صواب	فکیت در نظر اعیان حضرت خداوندی عز و له که هیچ اهل	پیش چون ۱۲
و نه در هر که هلاک است	دلیری گم شوخی کرده با فم و بصاحت و محبت	۱۳
بجست و غریز آورده و شب در بازار جوهر بیان جوی نیار و و چراغ پیش آفتاب تو می ندارد	مشاره باین بردا من کوه الوند نیست نماید	هر که گردن بدو عوسه آفراد
تو پیشتر را بگردن اندازد	سعدی از قاده است آفراده	کس نیاید بیکبک افتاده
اول اندیش و آنگهی گفتار	پاشی پیش دست پس و یوار	تکلیفی اندو ولی نه در بیان
شاهری فروشم ولی نه در خان	لقمان را گفت حکمت از که آنجی گفت از نایبایان که تاج	نه بنیز پائے نه نقد و انج و قبل آلو کوج
گویی شاطر لوچه و حسن بیک	چیزندیش باز روین جنگ	اگر به شیرست در گرفتن موش
بیک موش است و مصافح	اما با عتقا مسعت اخلاق بزرگان که چشم از عواب زیرستان	پوشند و در افشای جرم کسیران نگوشت کله چند بطریق خمدار از نو او و امثال و شعر و حکایات
این بود و الله التوفیق	بماند سالما این نظم و ترتیب	از ما هر ذره خاک افتاده جائے
غرض نقشی ست کن مایا دماند	که سستی رانی بنیم بقاسے	اگر صبا جلدی بروزی بر حمت
کن در کار درویشان دعائی	امعان نظر در ترتیب کتاب و ترتیب ابواب ایجاز سخن را	خالی کردن از حشو و زائد و اختصار ۱۴
مصلحت و پند نامرین روضه غنا و حدیقه غلبا را چون بهشت بهشت باب اتفاق افتاد برین	سبب مختصر آمد تا بلالت فینجا و الله اعلم بالصواب و الیه المرجع و المآب	۱۵

باید پیش در آنکه گوید سخن +
فرز نسل نایل بگفتار دوم
نکو گوی گردیر گوئی چه غم
بنطق آوی بهست از دو لب
پیش چون ۱۲
دلیری گم شوخی کرده با فم و بصاحت و محبت
۱۳
مشاره باین بردا من کوه الوند نیست نماید
هر که گردن بدو عوسه آفراد
کس نیاید بیکبک افتاده
تکلیفی اندو ولی نه در بیان
نه بنیز پائے نه نقد و انج و قبل آلو کوج
اگر به شیرست در گرفتن موش
اما با عتقا مسعت اخلاق بزرگان که چشم از عواب زیرستان
پوشند و در افشای جرم کسیران نگوشت کله چند بطریق خمدار از نو او و امثال و شعر و حکایات
این بود و الله التوفیق
بماند سالما این نظم و ترتیب
از ما هر ذره خاک افتاده جائے
اگر صبا جلدی بروزی بر حمت
خالی کردن از حشو و زائد و اختصار ۱۴
مصلحت و پند نامرین روضه غنا و حدیقه غلبا را چون بهشت بهشت باب اتفاق افتاد برین
سبب مختصر آمد تا بلالت فینجا و الله اعلم بالصواب و الیه المرجع و المآب
۱۵

و در این روزگار...

روزگارم بشد بنا و اسب	من کردم شما بجزر بکنید	حکایت هر روز را گفته اند
وزیران پذیر چو خطا دیدی که بند فرمودی گفت گناهی معلوم نکردم و لیکن یقین دانستم که	مهابت من در دل ایشان بیکر است بر عهد من اعتماد کلی ندارم ترسم که از بیم گزند خویش آنکس	از آن که من کند پس قول حکما را کار بستم که گفته اند قطع
و گر با چو خست بر پای بنگ	از آن که بر پای راستی زنده	از آن که تو ترسد بر سرش را بکوبد بنگ
نه بینی که چون گریه جانم شود	بر آرد بچنگال چشم پانگ	حکایت باین ترتیب
سجی پیغمبر علیه السلام مشافعت بودم در جامع دمشق که یکی از ملوک عرب که به بی انصافی مشهور بود	آرد و نماز دعا کرد و حاجت مست	افرو و دشمن غنی بنیان خاک در
انگاه مرا گفت از آنجا که هست درویشانست و صدق معاملة ایشان نه سه همراه میکنند که از دشمنی	صعب اندیشانم گفتنش بر رعیت ضعیف رحمت کن تا از دشمن قوی زحمت نه بینی	نرسد آنکه بر اقا و گان بخناید
ساز و ان توانا و قوت سروت	خلاست پنج بسکین توان	و باغ بهیخت خیال باطل است
که گریز پای در آید شش گیر و دو	هر آنکه تخم بدی گشت چشم نیکی داشت	شومی نبی آدم عضدای یکدیگرند
ز گوش نیل برون آرد و خلق بد	و اگر قوی نهی و او روز دادی است	و اگر عضوهارا نماند تبار
که در آفرینش زیک جوهر نذا	چو عضوی بد و آرد و روزگار	حکایت درویشی مستجاب است
تو که محنت دیگران بینی	نشانیک نامت نشد آوست	در بغداد دیدم آید حجاج
یوسف را خبر کردند بخاندنش و گفت دعای خیری بر من کن گفت خدایا	جانش بستان گفت از بهر خدا این چه دعاست گفت این دعای خیرست ترا و جمله مسلمانان را	شومی ای زبردست نیر و ست آزا
مرونت به که مزوم از آری	حکایت یکی از ملوک به انصاف پارسائی را پرسید که	بچه کار آیدت جهاندار

و در این روزگار... حکایت هر روز را گفته اند... از آن که من کند پس قول حکما را کار بستم که گفته اند قطع... از آن که بر پای راستی زنده... از آن که تو ترسد بر سرش را بکوبد بنگ... حکایت باین ترتیب... آرد و نماز دعا کرد و حاجت مست... افرو و دشمن غنی بنیان خاک در... انگاه مرا گفت از آنجا که هست درویشانست و صدق معاملة ایشان نه سه همراه میکنند که از دشمنی... صعب اندیشانم گفتنش بر رعیت ضعیف رحمت کن تا از دشمن قوی زحمت نه بینی... نرسد آنکه بر اقا و گان بخناید... و باغ بهیخت خیال باطل است... شومی نبی آدم عضدای یکدیگرند... و اگر عضوهارا نماند تبار... حکایت درویشی مستجاب است... در بغداد دیدم آید حجاج... یوسف را خبر کردند بخاندنش و گفت دعای خیری بر من کن گفت خدایا... جانش بستان گفت از بهر خدا این چه دعاست گفت این دعای خیرست ترا و جمله مسلمانان را... شومی ای زبردست نیر و ست آزا... مرونت به که مزوم از آری... بچه کار آیدت جهاندار

که امیر عیون فاضل است گفت ترا خواب نبرد تا در این کتب خلق را نیا زاری قطعه		
طالعی ترا خفتیم دیدم نبرد	گفتم این فتنه است غم این دود	و آنکه خوابش را از پیر است
آهنگان بد زنگانه مروه به	حکایت یکی از ملوک شنیدم که شش در عشرت روز کرده بود	
در یابان سنی میگفت بلیت	ما را بجان خوشتر ازین یکمیت	که آنکه در اندیشه از کس غم نیست
در پیش برهنه بستر برون خفت بود گفت بلیت	ای آنکه با قیال تو در عالم نیست	
گیرم که غمت نیست غم ما هم نیست	ملک را خوش آمد صدها هزار دنیا را از درون بیرون کرد و گفت	
و این بد برای درویش گفت دامن از کجا آرم که جامه ندارم ملک را از ضعف حال با حیرت		
زیادت شد خلعتی بران مرید کرد پیش درویش فرستاد و درویش آن نقه و حصیر را با بندک		
بخورد و پستان کرد و با ناله بلیت	تر از آنکه گداوگان بگیرد مال	به صبر دل عاشق شتاب نگیرد
در حالیکه ملک را بر دای او نبود مال گفتند بزم برآمد و دوسه از و در هم کشید و از پیا گفته اند صاب		
فلنت و حیرت که از حدت وصولت پادشاهان پرخیز باید بود که غالب است ایشان		
بطلان امور ملک متعلق باشد و تحمل از و حاکم خوانم نکنند		
که بنگام فرصت نداد و نگاد	مجال سخن تان به پیش ز پیش	به پیونده گفتن بمرکز خویش
گفت این گدای شوق چشم منبر را که چنبدین نعمت بچندین مدت بر انداخت بر ایند که تیر نیست		
بیت المال تقدیر مساکینست نه طعمه اخوان لواطین بلیت		الهی کوزه و ز روشن شمع کافوری
که در دین کوشش و سخن باشد و چراغ	یکی از و در اسے ناصح گفت ای خداوند مصلحت آن می بینم که	
چنین کسان را وجه کفاف تبخاریق مجاورند تا در نفقه اسراف نکنند اما آنچه فرمودی از زبرد		
منع مناسب از باب است نیست یکبار بطاعت امیدوار گردانیدن و باز نموده نیست که در		
بروی خود و طبع باز نتوان کرد	چو باز شد بد رشتی فرا نتوان کرد	قطعه کس نیست که تشنگان حجاز

که امیر عیون فاضل است گفت ترا خواب نبرد تا در این کتب خلق را نیا زاری قطعه
 طالعی ترا خفتیم دیدم نبرد
 آهنگان بد زنگانه مروه به
 در یابان سنی میگفت بلیت
 در پیش برهنه بستر برون خفت بود گفت بلیت
 گیرم که غمت نیست غم ما هم نیست
 و این بد برای درویش گفت دامن از کجا آرم که جامه ندارم ملک را از ضعف حال با حیرت
 زیادت شد خلعتی بران مرید کرد پیش درویش فرستاد و درویش آن نقه و حصیر را با بندک
 بخورد و پستان کرد و با ناله بلیت
 در حالیکه ملک را بر دای او نبود مال گفتند بزم برآمد و دوسه از و در هم کشید و از پیا گفته اند صاب
 فلنت و حیرت که از حدت وصولت پادشاهان پرخیز باید بود که غالب است ایشان
 بطلان امور ملک متعلق باشد و تحمل از و حاکم خوانم نکنند
 که بنگام فرصت نداد و نگاد
 مجال سخن تان به پیش ز پیش
 به پیونده گفتن بمرکز خویش
 گفت این گدای شوق چشم منبر را که چنبدین نعمت بچندین مدت بر انداخت بر ایند که تیر نیست
 بیت المال تقدیر مساکینست نه طعمه اخوان لواطین بلیت
 که در دین کوشش و سخن باشد و چراغ
 چنین کسان را وجه کفاف تبخاریق مجاورند تا در نفقه اسراف نکنند اما آنچه فرمودی از زبرد
 منع مناسب از باب است نیست یکبار بطاعت امیدوار گردانیدن و باز نموده نیست که در
 بروی خود و طبع باز نتوان کرد
 چو باز شد بد رشتی فرا نتوان کرد
 قطعه کس نیست که تشنگان حجاز

روزگار لشکر پادشاه را از رخ بسج	حکایت عالمی را شنیدیم که خانه رعیت خراب کردی تا خزینت
سلطان آباوان کند تغییر از قول حکما که گفته اند هر که خدای عزوجل را بیازد و تا دل خلقی بدست	آرد و خداوند تعالی همان خلق را بر گمارد تا او را از روزگار بشناسد و فرزندانش را نکند با سپند
آنچه کند در دو دو دل نیست	سر حله حیوانات گویند که شیر است و اذل جانوران خرد با اتفاق
خدا را بر به که شیر مردم در قوی	مسکین خراگر چه بپای نیست
گداوان و حسرتان بابر بردار	باز آیدیم بحکایت وزیر
غافل گویند ملک را در فی از دایم اخلاق او بقرائن معلوم گشت در شکوه کشید و با انواع	عقوت بکشت قطعه
خواستی که خداست بر تو نموده	حاصل نشود رضای سلطان
بر سر او بگذشت در حال تباہ وی نال کرد و گفت قطعه	تا خاطر بندگان بخوئی
بسلطنت بخرمال مسمان بگذشت	توان بجای فرو بردن استخوان
بیت نام از شکر گار بدر روزگار	ماند برو لعنت پادار
حکایت کند که شکی بر سر صالحي ز دور ویش را مجال انتقام نبود سنگ را نگاه میداشت تا زمانیکه	حکایت مردم آزاری را
ملک ابران لشکری خشم آمد و در چاه کرد و ویش اندر آمد و سنگ بر سرش گرفت گفت تا تو کیشی و	این سنگ چو از دی گرفت من فلانم و این همان سنگست که در فلان تالاب بر سر من زد
گفت چندین روزگار کجا بودی گفت از جایت اندیشه میکردم اکنون که در چاه هست دیدم فرست	غیبت دانستم قفسه
چون نداری ناخن در بند تیر	نماند زنی را که سینه بخنجر
ساعت مسکین خود را از رخ کرد	بازش تا دشتش بید و روزگار
عاقبتان تسلیم کردند اختیار	هر که با فولا د باز و پنجسم کرد
پس بجام دوستان بخشید	بازش تا دشتش بید و روزگار

سلطان آباوان کند تغییر از قول حکما که گفته اند هر که خدای عزوجل را بیازد و تا دل خلقی بدست آرد و خداوند تعالی همان خلق را بر گمارد تا او را از روزگار بشناسد و فرزندانش را نکند با سپند

آنچه کند در دو دو دل نیست

خدا را بر به که شیر مردم در قوی

گداوان و حسرتان بابر بردار

غافل گویند ملک را در فی از دایم اخلاق او بقرائن معلوم گشت در شکوه کشید و با انواع

خواستی که خداست بر تو نموده

بر سر او بگذشت در حال تباہ وی نال کرد و گفت قطعه

بسلطنت بخرمال مسمان بگذشت

بیت نام از شکر گار بدر روزگار

حکایت کند که شکی بر سر صالحي ز دور ویش را مجال انتقام نبود سنگ را نگاه میداشت تا زمانیکه

ملک ابران لشکری خشم آمد و در چاه کرد و ویش اندر آمد و سنگ بر سرش گرفت گفت تا تو کیشی و

این سنگ چو از دی گرفت من فلانم و این همان سنگست که در فلان تالاب بر سر من زد

گفت چندین روزگار کجا بودی گفت از جایت اندیشه میکردم اکنون که در چاه هست دیدم فرست

غیبت دانستم قفسه

چون نداری ناخن در بند تیر

ساعت مسکین خود را از رخ کرد

عاقبتان تسلیم کردند اختیار

هر که با فولا د باز و پنجسم کرد

پس بجام دوستان بخشید

بازش تا دشتش بید و روزگار

<p>چو کروی با کجوخ انداز برگار چنان کان نذر آماجش شستی</p>	<p>گاه از من است و قول حکیمان معبر که گفته اند قطب است سرخ و رانادانی شستنی</p>
<p>حکایت ملک زوزان را خواند بود که کرم نفس نیک بخند که بگفتن ز او و آنچه حرمست داشتی و در غیبت نگو گفتی اتفاقا از حرکتی در نظر ملک ناپیدا آمد و صاحب فرمود و عقوبت کرد و سرنگان پادشاه و اهل و اقارب نعمت او سحرش بود و در ویشتر این مرئوس و در بخت تو کمال آن رفیق و ملاطفت</p>	<p>کردند و در هر دو سحرش را خواندند شستنی و قضا حکیم و نظرش حسین کن</p>
<p>صلح با دشمن اگر خواهی هر که ترا شخص با دشمن خواهی شمشیر کن</p>	<p>شخص اگر خرد بان میگردد و مودی را</p>
<p>اگر اسیر خیز فلان است و الله اعلم بان جانب ما اتفاق کند و در روایت خاطرش هر چه پیشتر سعی کرده آید و اعیان این ملکت بیدار او منقرضند و جواب این حروف را نظر خواه چون</p>	<p>برین وقت یافت از خط اندیشه و شایسته حال جوابی مختصر که اگر بخواهد افتد باشد بر قفای ورق تو و روان کرد یکی از متعلقان که برین واقف بود ملک را اعلام کرد که فلان را که حبس فرموده با ملک</p>
<p>نواهی مرا سبک داد و ملک بهم برآمد و کشف این خیر فرمود و قاصد را بگرفتند و رسالت بر خواندند چون بود که حسن ظن بزرگان پیش از قضایاست ماست و تشریف قبولی که فرموده بنده را امکان</p>	<p>این است آن نیست بگویم آنکه پرورده نموده این خاندان است و بانگ مایه تغییر خاطری باولی تقریب بیوفانی عنوان کرد و فرو</p>
<p>عذرش بنابر کند بجز سستی از آنکه بجای است هر دم کریم</p>	<p>از آنکه بجای است هر دم کریم</p>
<p>ملک را سیرت حق شناسی او خوش آمد و نعمت و نعمت بخشید و عذر خواست که خطا کردم که ترا چون و خطا بیاوردم گفت ایچرا و نه بنده درین حالت مر خداوند را خطائی نمی بیند بی تقدیر خداوند</p>	<p>چون و خطا بیاوردم گفت ایچرا و نه بنده درین حالت مر خداوند را خطائی نمی بیند بی تقدیر خداوند</p>

ملک از من است و قول حکیمان معبر که گفته اند قطب است
سرخ و رانادانی شستنی
حکایت ملک زوزان را خواند بود که کرم نفس نیک بخند که بگفتن ز او و آنچه حرمست داشتی و در
غیبت نگو گفتی اتفاقا از حرکتی در نظر ملک ناپیدا آمد و صاحب فرمود و عقوبت کرد و سرنگان
پادشاه و اهل و اقارب نعمت او سحرش بود و در ویشتر این مرئوس و در بخت تو کمال آن رفیق و ملاطفت
کردند و در هر دو سحرش را خواندند شستنی
و قضا حکیم و نظرش حسین کن
شخص اگر خرد بان میگردد و مودی را
صلح با دشمن اگر خواهی هر که ترا
شخص با دشمن خواهی شمشیر کن
اگر اسیر خیز فلان است و الله اعلم بان جانب ما اتفاق کند و در روایت خاطرش هر چه
پیشتر سعی کرده آید و اعیان این ملکت بیدار او منقرضند و جواب این حروف را نظر خواه چون
برین وقت یافت از خط اندیشه و شایسته حال جوابی مختصر که اگر بخواهد افتد باشد بر قفای ورق تو
و روان کرد یکی از متعلقان که برین واقف بود ملک را اعلام کرد که فلان را که حبس فرموده با ملک
نواهی مرا سبک داد و ملک بهم برآمد و کشف این خیر فرمود و قاصد را بگرفتند و رسالت بر خواندند
چون بود که حسن ظن بزرگان پیش از قضایاست ماست و تشریف قبولی که فرموده بنده را امکان
این است آن نیست بگویم آنکه پرورده نموده این خاندان است و بانگ مایه تغییر خاطری باولی
تقریب بیوفانی عنوان کرد و فرو
از آنکه بجای است هر دم کریم
ملک را سیرت حق شناسی او خوش آمد و نعمت و نعمت بخشید و عذر خواست که خطا کردم که ترا
چون و خطا بیاوردم گفت ایچرا و نه بنده درین حالت مر خداوند را خطائی نمی بیند بی تقدیر خداوند

چونین بود که مرین بنده را که در تنی است پس بدشت تروالی ترکه سواجی نصرت برین بنده داری

وایا منتهی در کما گفتند اند

گزارش در باره سیرت و خلق و خوی

کتابخانه عمومی

الرجاء ان خالتك تشفى

که در این مورد و در صورتی که

کتابخانه

از کمال شایسته و اهل فن

بسم الله الرحمن الرحيم

تشیخه که پاستوریزه است که در سوسوم فلان را خدایا منصفی کنیدی که ملازم و رگانه

سید محمد علی و دیگر خاندانان مبارک

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الذي جاء به الهدى والبرهان
والله اعلم بالصواب

بنده گان بدوگاه خداست تعالی بهمین نشان از خود فرستاده

سوم هر کینه و زوی کند با جانم نگاه
چهارم هر که در پیش من پیش رو نیست
پنجم هر که در پیش من پیش رو نیست
ششم هر که در پیش من پیش رو نیست
هفتم هر که در پیش من پیش رو نیست
هشتم هر که در پیش من پیش رو نیست
نهم هر که در پیش من پیش رو نیست
دهم هر که در پیش من پیش رو نیست

که سیاهی را نشان دارد	سرخه منبت بر آستان دارد	نقش ظاهری را حکایت
-----------------------	-------------------------	--------------------

[illegible]

یا ایہ دم کہ ہر گز نہ چاہیے کہ

خداوند بخیر و برکت و ان نروود نور منتهی کن بر این زمین

[illegible]

از میان اینها دو سار را که کشیده بودند و از اینها نیز در میان اینها

فصل بیست و یکم در بیان آنکه چگونه میتوان از کجای و پستی و بلندی

نشان در و دل و نشان قطعه خبر کن ز روی و رو نماهای پیش که پیش درون چاکریت

که این جهان بی هم بر گشته بود

وَمَا لَمْ يَكُنْ لَكُمْ عِلْمٌ أَنْ تَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ غَفُورٌ رَحِيمٌ

برستهای دیگر چنین بنواهند **حکایت یکی در صنعت کشتی گرفتن سرآمده بود** ^{شخصت}

بند فخر دشتی و مهر روز از ان نوعی گرفتگی مگر گوشه خاطرش با جمال یک از شاگردان میلی داشت

پس در قوت و صنعت سرآمد کسی را در زمان او با او امکان مقاومت نبود می تا بعد یک شب

آن روز کار گرفته بود که استاد را فضیلتی که بر من مستان روی پر گیسست و حق تربیت و اگر بقوت

از و کمتر نیتم و صنعت با او برابر ملک را این سخن دشوار آمد فرمود تا مصداق کشتی گرفتن

متبع ترتیب کردند و ارکان دولت و اعیان حضرت و زور آوران روی زمین حاضر شدند

چون نیل مست درآمد بصدقه شسته که اگر که روئین بودی بجای کنیدی استاد دانست که جوان

بقوت اندر برتر شد بدان بند غریب که از وی پنهان داشته بود با وی در او شست و پسر و ش

آن دانست و چون برآمد استاد از زمینش بدو دست بالاسی سر برد و بر زمین زد و فرمود از خلق

برخواستند ملک فرمود استاد را خلعت و نعمت دادن پس پسر را از جیبش مقدار طلا دست کرد که

با پدر و زنده خدایش دعوی مقاومت کردی و پسر پندری گفت ای پادشاه که در این دنیا

آوردی بر من دست منافقت بلکه مرا از علم کشتی دقیقه مانده بود و همه عمر از من در دفع می داشت

امروز بدان دقیقه بر من خالص آمد گفت از بهر چنین روزی که میداشتم که زیر کان گفتند

دوست را چندان قوت ده که اگر دشمنی کند تو از نشنیده که چه گفت آنکه از پرورده دشمنی

یا مگر کس درین زمانه نکرد **حکایت دیگری در روشی مجرب و بگوشتی صحرانی نشسته بود پادشاه**

بر روی بگذرشتند و پیش از آنجا که فراغ ملک قناعت است بدو التفات نکرد سلطان از آنجا

که سلطنت سلطنت است برنجید و گفت این طائفه خرقه پوشان امثال بهائم اند و ابله است و

بسته های دیگر چنین بنواهند

بند فخر دشتی و مهر روز از ان نوعی گرفتگی

پس در قوت و صنعت سرآمد کسی را در زمان او

آن روز کار گرفته بود که استاد را فضیلتی که

از و کمتر نیتم و صنعت با او برابر ملک را این

متبع ترتیب کردند و ارکان دولت و اعیان حضرت

چون نیل مست درآمد بصدقه شسته که اگر که روئین

بقوت اندر برتر شد بدان بند غریب که از وی پنهان

آن دانست و چون برآمد استاد از زمینش بدو دست

برخواستند ملک فرمود استاد را خلعت و نعمت دادن

با پدر و زنده خدایش دعوی مقاومت کردی و پسر

آوردی بر من دست منافقت بلکه مرا از علم کشتی

امروز بدان دقیقه بر من خالص آمد گفت از بهر چنین

دوست را چندان قوت ده که اگر دشمنی کند تو از نشنیده

یا مگر کس درین زمانه نکرد

حکایت دیگری در روشی مجرب و بگوشتی صحرانی

بر روی بگذرشتند و پیش از آنجا که فراغ ملک

توسعه کرد و بزرگوار را به ملک اختیار آمد و وزیران و برهانش گفتند برای ملک را به
دین سی بر فکر چندین حکم گفت بموجب آنکه انجام کار معلوم نیست و براساس و بگفتان در مشیت نیست
صواب است باید یا خنک است موافقت راست ملک است و بی ترس است تا اگر خلاف صواب است
اگر در روز را گویند است این
خلاف است ای سلطان ای جیش
بیا گفتن اینک ماه و پوزین
چون این را بشنود و در مشیت نیست
حکایت شیدا و شیدا گویند
بافت یعنی علویت و با قافله تجا و بشهر درآمد و چنان نمود که از ج سے آید و قهیر و نیکویش
ملک برود و عیسی کرد که وی گفت است نشانش داد و اگر اسم کرد و نوازش بیکران فرموده بیکران
بنامی حضرت پادشاه که در آن سال از سفر و یا آمده بود گفت من او را حمید و انجی در اید و در
معلوم شد که حاجی نیست و دیگری گفت من او را شناسم و پدرش نصرتی بود و در ملاطبت بد
که شریف نیست و شعرش را در دیوان او رخی یافتند ملک فرمود تا بزندش و نفی که نیست تا
چندین دروغ هر چه گفت گفت این خداوند و سینه زمین سینه مانده است و خندید و بگوید اگر
رست نباشد بهر حق نیست که خواسته سزاوار آنم گفت آن چیست گفت
عوی گشت پیش آورد
دو پانزده گشت یک خمر و روغ
اگر است میخوابی از من نشو
جنان دیده بسیار گوید دروغ
ملک را خنده گرفت گفت ازین راست تر سخن تا مقرر و باشد
بگفت است فرمود تا آنچه مامول است مهیا دار و بد و بد خوشی او را گسیل کنند و گشت یک
سیران مادران اگر شید پیش پدر آید ششم آلوده که مرا فلان سیرنگز او و دشنام مادر و مادران اگر
ایمان دولت را گفت جز این کسی چه باشد که اشارت بگفتن کرد و بیک بزدان بریدن
و دیگر سینه مهیا و رست و نفی که ببارون گفت ای سپهر کیم است که عفو کنی و اگر شوانی تو نیز ش
و دشنام مادر و خنده که از حد و زنگد رو پس آنکه ظلم از دولت تو باشد و عفو است از قبل خودم
و دشنام مادر و خنده که از حد و زنگد رو پس آنکه ظلم از دولت تو باشد و عفو است از قبل خودم

ملک را خنده گرفت گفت ازین راست تر سخن تا مقرر و باشد
بگفت است فرمود تا آنچه مامول است مهیا دار و بد و بد خوشی او را گسیل کنند و گشت یک
سیران مادران اگر شید پیش پدر آید ششم آلوده که مرا فلان سیرنگز او و دشنام مادر و مادران اگر
ایمان دولت را گفت جز این کسی چه باشد که اشارت بگفتن کرد و بیک بزدان بریدن
و دیگر سینه مهیا و رست و نفی که ببارون گفت ای سپهر کیم است که عفو کنی و اگر شوانی تو نیز ش
و دشنام مادر و خنده که از حد و زنگد رو پس آنکه ظلم از دولت تو باشد و عفو است از قبل خودم
و دشنام مادر و خنده که از حد و زنگد رو پس آنکه ظلم از دولت تو باشد و عفو است از قبل خودم

لہو و سب ان نیر یک شرفمند کہ با پسین و مان یکار جوید بی و آسست از روی شگفتی

که چون چشم آیدش باطل نگذرد
حکایت باطله بزرگان کجاست

ماخوذ شدہ بیورار گروہی در افتادہ نیکی اندہ بزرگان گشت طالع را کہ گیسو چہاں ہنر وادرا کہ بہر سبکے

بنجامه و تیار است به هم ملوح در آب رفتن تا یکی را برمانند آن دیگر را که شد که نفیست هم شش

نماند بود از این سبب در گرفتند او تا خبر کردی دوران و دیگر تعجیل ملج بخنجد و گفت این چه تو گفتی

[illegible]

و گفته در بیان مانه ایوم مراب شتری نشاند و از دست آن دو گر تازیانه خورده بودم و طغی نغم

صَدَّقَ اللَّهُ تَعَالَى الْمَرْعُومَ عَلَى مَا لَمْ يَكُنْ يَشْكُرُكَ وَرَأْسًا فَعَلِمَا
قَطْعُهُ تَوَانِي دُرُونِ كِسْمِ مَحْمُودِ

کافورین راه خوار با باشد اکا روریش مستمند بر آرد که نژادش کار با باشد

حکامیت و برادری که خدمت سلطان کریمی و دیگر سببی باز و خودی باره این تو بگر

گفتند درویش اگر چه اخلاصت نکستی تا از مشقت کار کردن بهی گشت تو چه کار کنی تا از درد گذشت

خدا مستور است نگاری یابی که خردمند این گفته اند که نان خود خوردن و دستشستن به که کردن این

سخن درویش و پادشاه
در دست امانت کرم
به از دست پادشاه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

حکایت کسی فرود پیش نویشان روان عادی بود

شبنم که فلان دشمن ترا خدای تعالی ببرد است گفت هیچ شنیدی که در این بگوشی

اگر برونه و جایی شادمانی نیست | که زندگانی مانیر جادوانی نیست |

بارگاه کسری در سخن بیگفت و بزرگمهر که متر اشیان بود خاموش بود سوالی کردش

که با مادرین بحث چو سخن بگویی گشت وزیران بر شال اطماند و طبعی و ابروی و ...

<p>تیراه بیچاره را درین خطای نیست که سائر بندگان بنوازش خداوندی متعجب و گفت اگر در مقامی</p>		<p>اوست تا خبر کردی چه شدی که من او را افزون تر از بهائی کنیزک بدادمی گفت ای خداوند بخشنده</p>	
<p>فرمودی معلوم است لیکن تشنیدی که حکما گفته اند درین معنی قطعه</p>		<p>تو پندار که از پیل و مان از شد</p>	
<p>ملک را این لطیفه پندارد گفت اکنون سیاه را بنویسیدم کنیزک را چه کنم گفته کنیزک منم بسیار</p>		<p>بیشتر که نیم خورده او هم او را شناید</p>	
<p>تشنه را اولی نخواهد آب ز نال</p>		<p>چو سیدند و یا در مشرق و مغرب را آنچه گزنی که بلوک پیشین را از آن کن و تو در ملک و لشکر و شهر ازین</p>	
<p>بود چنین فتنی میسر نشد گفت ای عرب خدای عزوجل هر شکسته را که برگزینم عیشش را نیاوردم و عیشم</p>		<p>خیر است گزشتگان باطل نکردم و نام پادشاهان بزرگ و بیکوئی بزرگم</p>	
<p>که نام بزرگان خشتی برود قطعه</p>		<p>این همه نیست چون می بگذرد</p>	
<p>نام نیک رفتگان ضایع کن</p>		<p>تا بماند نام نیکوست پایدار</p>	
<p>در رویشان حکایتی کی از بزرگان گفت پارسائی را چه گوئی در حق خدای عباد که</p>		<p>در گران در حق دی بطنه بطنه گفته اند گفت بر ظاهرش عیب نمی بینم و در باطنش عیب نمی دانم</p>	
<p>قطعه هر که از آینه پارسا بنی</p>		<p>پارسا دان و نیک مرد آنگاه</p>	
<p>نقشب آورون خانه چه کار</p>		<p>حکایتی در روایتی در دیدم که سر بر آستان کعبه ای ای وید وید</p>	
<p>که یا غفور و یا رحیم تو دانی که از ظاهر و جلال چه آید</p>		<p>عابدان جزای طاعت نخواهند و یا بزرگان عبادی اینها هستند تا این که بخواهند از حق تعالی</p>	
<p>که ندانم بطاعتی است مستطاب</p>		<p>عابدان از عبادت تو که بخواهند از حق تعالی</p>	

۱۱ ای فخر کنده
 ۱۲ ای فخر کنده
 ۱۳ ای فخر کنده
 ۱۴ ای فخر کنده
 ۱۵ ای فخر کنده
 ۱۶ ای فخر کنده
 ۱۷ ای فخر کنده
 ۱۸ ای فخر کنده
 ۱۹ ای فخر کنده
 ۲۰ ای فخر کنده
 ۲۱ ای فخر کنده
 ۲۲ ای فخر کنده
 ۲۳ ای فخر کنده
 ۲۴ ای فخر کنده
 ۲۵ ای فخر کنده
 ۲۶ ای فخر کنده
 ۲۷ ای فخر کنده
 ۲۸ ای فخر کنده
 ۲۹ ای فخر کنده
 ۳۰ ای فخر کنده
 ۳۱ ای فخر کنده
 ۳۲ ای فخر کنده
 ۳۳ ای فخر کنده
 ۳۴ ای فخر کنده
 ۳۵ ای فخر کنده
 ۳۶ ای فخر کنده
 ۳۷ ای فخر کنده
 ۳۸ ای فخر کنده
 ۳۹ ای فخر کنده
 ۴۰ ای فخر کنده
 ۴۱ ای فخر کنده
 ۴۲ ای فخر کنده
 ۴۳ ای فخر کنده
 ۴۴ ای فخر کنده
 ۴۵ ای فخر کنده
 ۴۶ ای فخر کنده
 ۴۷ ای فخر کنده
 ۴۸ ای فخر کنده
 ۴۹ ای فخر کنده
 ۵۰ ای فخر کنده
 ۵۱ ای فخر کنده
 ۵۲ ای فخر کنده
 ۵۳ ای فخر کنده
 ۵۴ ای فخر کنده
 ۵۵ ای فخر کنده
 ۵۶ ای فخر کنده
 ۵۷ ای فخر کنده
 ۵۸ ای فخر کنده
 ۵۹ ای فخر کنده
 ۶۰ ای فخر کنده
 ۶۱ ای فخر کنده
 ۶۲ ای فخر کنده
 ۶۳ ای فخر کنده
 ۶۴ ای فخر کنده
 ۶۵ ای فخر کنده
 ۶۶ ای فخر کنده
 ۶۷ ای فخر کنده
 ۶۸ ای فخر کنده
 ۶۹ ای فخر کنده
 ۷۰ ای فخر کنده
 ۷۱ ای فخر کنده
 ۷۲ ای فخر کنده
 ۷۳ ای فخر کنده
 ۷۴ ای فخر کنده
 ۷۵ ای فخر کنده
 ۷۶ ای فخر کنده
 ۷۷ ای فخر کنده
 ۷۸ ای فخر کنده
 ۷۹ ای فخر کنده
 ۸۰ ای فخر کنده
 ۸۱ ای فخر کنده
 ۸۲ ای فخر کنده
 ۸۳ ای فخر کنده
 ۸۴ ای فخر کنده
 ۸۵ ای فخر کنده
 ۸۶ ای فخر کنده
 ۸۷ ای فخر کنده
 ۸۸ ای فخر کنده
 ۸۹ ای فخر کنده
 ۹۰ ای فخر کنده
 ۹۱ ای فخر کنده
 ۹۲ ای فخر کنده
 ۹۳ ای فخر کنده
 ۹۴ ای فخر کنده
 ۹۵ ای فخر کنده
 ۹۶ ای فخر کنده
 ۹۷ ای فخر کنده
 ۹۸ ای فخر کنده
 ۹۹ ای فخر کنده
 ۱۰۰ ای فخر کنده

<p>در روز آید ام نه تجارتی صانع می نماید که باطنش اگر کسی از این راه نبرد و در این راه نبرد</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>بنده افغان شد به هر چه فرمانی بران می گویم که طاعتی بسیار</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>صالحان خود را به هر چه فرمانی بران اگر کسی از این راه نبرد و در این راه نبرد</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>حکایت عید القادر که میانی را و یاد در حرم اند علییه در حرم کعبه روی ای خداوند بخشنده ای و اگر مستوجب عقوبت مرا روز قیامت ناپیدا برانگیز تا در روز قیامت</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>فصل در روفاک بختری گویم حکایت در روزی که یاد می آید</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>حکایت در روزی که یاد می آید حکایت در روزی که یاد می آید</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>نیافت دل تنگ شد باز سار اخیر شد گویی که بران خفته بود در راه در زمانه تا ظهور شود</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>فصل ششم که مردان آه خدا که با دوستان خلافست و جنگ</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>گیرند و در پیشت میرند اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>در برابر چو گوشت سلیم حکایت در روزی که یاد می آید</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>بی گمان عیب پیش گر آن حکایت در روزی که یاد می آید</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>سحق در سیاحت بود و در شراب ریخ در احست خواستم که هر افشت که من خواستم و هر افشت که من خواستم</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>از کرم اخلاق بزرگان بد نیست روی از صاحب درویشان بگردانیدن فائده دین و دین و دین</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>که من در نفس خویش اینقدر قوت و برکت می شناسم که در خدمت مردان یار شاطر باشم</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>بار شاطر شعر ان که آن را کتب الموعود اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>یکه از آن بیان گفت ازین سخن که شنیدی دل تنگ مدار که درین روزها در خوشی و در</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>
<p>درویشان برآمده بود و خود را در ملک صحبت مانند کرد شمشیر چه دانند مردم که در ملک است</p>	<p>اگر کسی در هر روز بنشیند و در هر روز بنشیند</p>

ای خداوند بخشنده ای و اگر مستوجب عقوبت مرا روز قیامت ناپیدا برانگیز تا در روز قیامت

فصل در روفاک بختری گویم

حکایت در روزی که یاد می آید

نیافت دل تنگ شد باز سار اخیر شد گویی که بران خفته بود در راه در زمانه تا ظهور شود

فصل ششم که مردان آه خدا

که با دوستان خلافست و جنگ

گیرند و در پیشت میرند

در برابر چو گوشت سلیم

بی گمان عیب پیش گر آن

سحق در سیاحت بود و در شراب ریخ در احست خواستم که هر افشت که من خواستم و هر افشت که من خواستم

از کرم اخلاق بزرگان بد نیست روی از صاحب درویشان بگردانیدن فائده دین و دین و دین

که من در نفس خویش اینقدر قوت و برکت می شناسم که در خدمت مردان یار شاطر باشم

بار شاطر شعر

ان که آن را کتب الموعود

یکه از آن بیان گفت ازین سخن که شنیدی دل تنگ مدار که درین روزها در خوشی و در

درویشان برآمده بود و خود را در ملک صحبت مانند کرد شمشیر

چه دانند مردم که در ملک است

حکایت پارسائی را دیدیم بر کنار دریا که زخم پلنگ و انشت و هیچ دار و بدی نشد مگر تنها در آن
 بنوعی بود و شکر خدای عزوجل علیه السلام گفتی پرسیدند نش که شکر چه بیگونی گفت شکر آنکه
 بیاورد ^{۱۲}

بصیبت گرفته اند بصیبت قطع
اگرم زانکشتن بدان یار عزیز
تا آنکه می که راندمم جانم باشد
که دل از دوه شد ازین غم آید
بلی مردان خدا مصیبت را بر
گویم ازینده مسکین چه کرد خداوند

محسنت اختیار کنند بیینی که یوسف حدیق در آن حالت چه گفت قال ربنا السبعین حبیب الی قومک
گفت و یوسف ای پدر در کار من ندانم و من در آنجا نیستم
بگذشت و در پیشی را حاضر و رتی روی نمود گویی از خانه یاری بپذیر و پند و نفقه
تر از آن چه از پدر و مادر است ۱۳

که در حاکم فرمود که بوشش را بیدار کنی صاحب گنجیم شفاعت کرد که من او را بجزای کرده ام گفتا بشفاعت
تو در شرف فرونگازم گفت آنچه فرمودی راست است ولیکن هر که از مال بخت پیغمبری پذیرد و بوشش

لازم نیاید که آن فقیر کلامیات هر چه در پیش از است و قیاس متناهی است حاکم از وی دست
بداشت و ملاست کردن گرفت که همان بر تو تنگ آمده بود که و زوی نکردی الا از خانه چنین

یاری گفت ای خداوند نشنیده که گفته اند خانه دوستان بر پیش و در دشمنان کو پیش
چون بسختی در بانی تن بجز اندر
دشمنان را پیش بر کن وستان را پو
حکایت یکی از پادشاهان

پارسی را دید گفت سبقت از ما یاد می آید گفت بیه و قتی که خدایا فراموشش میکنم فرود
ای آید که ۱۲ در اوقات خاص ۱۳ حکایتی که از صالحان بخوبی
هر سه دو و آنکس و خوش ایند | او ان را که بخواند پیر کس نداند
است حق تعالی ۱۲ ای حق تعالی ۱۳

پادشاهی را در سبشت و پارسائی را در دوزخ پرسید که موجب درجاست این چیست و سبب
 رکاب است آن چه که مردم بخلاف آن می پنداشتند ندانم که این پادشاه یار او است و درویشان
 مراد غائب است

در وقت بچه کار آید و تسبیح و مرقع
 و در پیش حضرت ایشان نگاه سری

کتابت شده است و این کتاب در میان کتب خطی موجود است و این کتاب در میان کتب خطی موجود است

خداوند عیث غلام شهریارم	نه پادشاه و نه پادشاه پادشاه	خداوند عیث غلام شهریارم
اشتر واری گفتش اس	نفسه میزدن آسوده می کرد	اشتر واری گفتش اس
در ویش لجام روی در گرد که گشت بهیستی	نشدند و قدم در بیابان نهاد و رفت چون بخند	در ویش لجام روی در گرد که گشت بهیستی
بر سپیدم تو اگر اهل نیستی	در ویش بیایشش من و دادم گفت مصرعه	بر سپیدم تو اگر اهل نیستی
ماهی تیر و تیر و تیر و تیر	چون روز شد او مرد و بیا بریت	ماهی تیر و تیر و تیر و تیر
قطعه ای بسا اسپ تیر و تیر	که در خاک تنه رستان را	قطعه ای بسا اسپ تیر و تیر
دین کریم و زخم خورده خرد	حکایت عایدی را پادشاهی طلب کرد اندیشید که دار و ستود	دین کریم و زخم خورده خرد
بخور هم تا ضعیف شود تا که اعتقادی که در حق من دار و زیارت کند آورده اند که دار و ی قائل		بخور هم تا ضعیف شود تا که اعتقادی که در حق من دار و زیارت کند آورده اند که دار و ی قائل
پود بخور و بود قطعه	آنکه چون پسته دیدمش همه مغر	پود بخور و بود قطعه
پارسیان روی و در خلاق	پشت بر قید میکنند نماز فرود	پارسیان روی و در خلاق
پایه که بجز حست اند اند	حکایت کار و اسنه در زمین یوزان بزد و نیست بیقیاس	پایه که بجز حست اند اند
بروند یازگانان گریه وزاری بسیار کردند و خدا و پادشاه است آوردند فاده بنود		بروند یازگانان گریه وزاری بسیار کردند و خدا و پادشاه است آوردند فاده بنود
چو پیر و زنده و زنده و زنده	چونم دارد از گریه کاروان	چو پیر و زنده و زنده و زنده
بودی گفتش از کار و انیان اینا از انچه گشتی و موعظت گوئی باشد که برخی از مال ماست		بودی گفتش از کار و انیان اینا از انچه گشتی و موعظت گوئی باشد که برخی از مال ماست
پادارند که در بیخ باشد چندی نعمت که منافع شود گفت و زنی که در کت باشد پادشاه گفتن قطعه		پادارند که در بیخ باشد چندی نعمت که منافع شود گفت و زنی که در کت باشد پادشاه گفتن قطعه
آهسته را که بود پادشاه بخورد	توان بود از و بیعتی از رنگ	آهسته را که بود پادشاه بخورد
زود میخ آهسته در سنگ قطعه	پیر و زنده و زنده و زنده	زود میخ آهسته در سنگ قطعه
چو سائل از تو باری طلبی چیزی	پدره در گریه شکر بود و سپید	چو سائل از تو باری طلبی چیزی
اجل ابو الفرج من چو می رفته الله علیه تبرک ساسع فرمودی و در کت باشد پادشاه کردی		اجل ابو الفرج من چو می رفته الله علیه تبرک ساسع فرمودی و در کت باشد پادشاه کردی

خداوند عیث غلام شهریارم
 نه پادشاه و نه پادشاه پادشاه
 خداوند عیث غلام شهریارم
 اشتر واری گفتش اس
 نفسه میزدن آسوده می کرد
 اشتر واری گفتش اس
 در ویش لجام روی در گرد که گشت بهیستی
 نشدند و قدم در بیابان نهاد و رفت چون بخند
 در ویش لجام روی در گرد که گشت بهیستی
 بر سپیدم تو اگر اهل نیستی
 در ویش بیایشش من و دادم گفت مصرعه
 بر سپیدم تو اگر اهل نیستی
 ماهی تیر و تیر و تیر و تیر
 چون روز شد او مرد و بیا بریت
 ماهی تیر و تیر و تیر و تیر
 قطعه ای بسا اسپ تیر و تیر
 که در خاک تنه رستان را
 قطعه ای بسا اسپ تیر و تیر
 دین کریم و زخم خورده خرد
 حکایت عایدی را پادشاهی طلب کرد اندیشید که دار و ستود
 دین کریم و زخم خورده خرد
 بخور هم تا ضعیف شود تا که اعتقادی که در حق من دار و زیارت کند آورده اند که دار و ی قائل
 بخور هم تا ضعیف شود تا که اعتقادی که در حق من دار و زیارت کند آورده اند که دار و ی قائل
 پود بخور و بود قطعه
 آنکه چون پسته دیدمش همه مغر
 پود بخور و بود قطعه
 پارسیان روی و در خلاق
 پشت بر قید میکنند نماز فرود
 پارسیان روی و در خلاق
 پایه که بجز حست اند اند
 حکایت کار و اسنه در زمین یوزان بزد و نیست بیقیاس
 پایه که بجز حست اند اند
 بروند یازگانان گریه وزاری بسیار کردند و خدا و پادشاه است آوردند فاده بنود
 بروند یازگانان گریه وزاری بسیار کردند و خدا و پادشاه است آوردند فاده بنود
 چو پیر و زنده و زنده و زنده
 چونم دارد از گریه کاروان
 چو پیر و زنده و زنده و زنده
 بودی گفتش از کار و انیان اینا از انچه گشتی و موعظت گوئی باشد که برخی از مال ماست
 بودی گفتش از کار و انیان اینا از انچه گشتی و موعظت گوئی باشد که برخی از مال ماست
 پادارند که در بیخ باشد چندی نعمت که منافع شود گفت و زنی که در کت باشد پادشاه گفتن قطعه
 پادارند که در بیخ باشد چندی نعمت که منافع شود گفت و زنی که در کت باشد پادشاه گفتن قطعه
 آهسته را که بود پادشاه بخورد
 توان بود از و بیعتی از رنگ
 آهسته را که بود پادشاه بخورد
 زود میخ آهسته در سنگ قطعه
 پیر و زنده و زنده و زنده
 زود میخ آهسته در سنگ قطعه
 چو سائل از تو باری طلبی چیزی
 پدره در گریه شکر بود و سپید
 چو سائل از تو باری طلبی چیزی
 اجل ابو الفرج من چو می رفته الله علیه تبرک ساسع فرمودی و در کت باشد پادشاه کردی
 اجل ابو الفرج من چو می رفته الله علیه تبرک ساسع فرمودی و در کت باشد پادشاه کردی

ای دانش
شد
شک شده
از یادگار
چو ماه
نوریت
زودن
بمان
از یک
شکوه
عین
نور
برای
است
چو
بسته
بسته
بسته

نه بلبل برکش سبج خوانیت | که هر خاوری به پیشش بانیست | حکایت یک راز ملوک

مت عمر سپری شد و قائم مقامی نداشت و طبیعت کرد که بامدادان نخستین کسیکه از در شهر و آید

تاج شاهی بر سر و بند و تفویض ملک بوسه کند اتفاقا اول کسیکه در آید گدائی بود همه عماره

لقمه انداخته و رقه دوخته ارکان دولت و اعیان حضرت و طبیعت ملک بجای آورد و تسلیم فاتیح

قلاع و خزاین بدو کرد و مدتی ملک را انداخته بعضی امرای دولت گردن از اطاعت او بیچاییدند

و ملوک از هر طرف بنازعیت برخاستن گرفتند و بمقاومت لشکر آراستنی فی الجمله سپاه و رعیت

بهم برآمدند و برخی طرف بلاد از قبضه تصرف او بدر رفت و درویش ازین واقعه خسته خاطر میبود

تا یکی از دوستان قدیش که در حالت درویشی قرین او بود از سفر باز آمد و در چنان مرتبه دیدش

گفت منت خدای را عزوجل که گشت از خار برآمد و بخت بلند رهبری کرد و اقبال و سعادت

یاوری تا بدین پایه رسیدی **این مع العسر کثیر الشکر** شکوه گاه شکفت گاه خوشیده

درخت وقت بهر دست وقت بود **گفت ای عزیز تعزیم گوی که جایی نیست نیست آنکه که تو دید**

غم نماند داشتم و امروز غم جهان مشغومی **اگر دنیا نباشد در دینم**

و گریاشد بهر شپا به بنیم **بلائی زین جهان شوب تر نیست** که ریخ خاطر است شامست گزینیت

آقطعه مطاب اگر تو انگری خواهی **جز قناعت که دولت نیست منی** اگر غنی زربداسن افشاند

تا نظر در ثواب او نه کنی **کز بزرگان شنیده ام بسیار** صبر درویش به که بدل غنی

فرو اگر بریان کند بهرام گوری **نه چون پای ملخ باشد ز نور** حکایت ابوهریره رضی الله عنه

هر روز بخندست **الله علیه و آله و سلم آمدی گفت یا اباهریره که در غنی غنیان از تو حدیث**

یعنی هر روز میآتا بهرست زیاده شود صاحبی را گفتند بدین خوبی که آفتاب است نشنیده ایم که

کسی او را دوست گرفته است و عشق آورده گفت برای آنکه هر روز میتوانش دید مگر درستان

پوشیدن و از فواکه و شتموم و حلاوت تسبیح یافتن و در جمال غلام و کنیزک نظر کردن و غروب سنان

گفته اند زلف خوبان زنجیر باب عقلمت و دامن غریز کلمت

منع زیرک تحقیق تمام روز تو دا
فی الجمله دولت وقت مجبوع برزوال آمد چنانکه گویند قطعه

بهر کم هست از فقیه و پیر و مرید
وز زبان آوران پاک نفس
چون بدنیای دون فرو آید
خداوند ۱۲

بعل فرما نذباتے گس
بار دیگر ملک بدین اور غبت کو عابد راوید از بدیت نخستین بگوید

و سخن و سفید برآمده و فریب شده و برپایش ^{۱۲} و بیایکیده ده و غلام پرپی ^{۱۳} سیکر بر وجه طاقوسی بر بالاسر

ایستاده بر سلامت حالش شادمانی کرد و از هر دو می سخن گفتند تا ملک با انجام سخن گفت چنین که

من این پروطالقه را دوست میدارم کس ندارد و بیکه علماء و دیگر زهاد و وزیر فیلسوفان جهانند

حقوق که با او بود گفت ای خداوند روی زمین شرط و پستی آنست که با هر دو طائفه نگوید که

عکس از زنده تادیکر بخوانند و زاهدان را چیزی ده تا زاهد باشند

دور و لیس نیل پیرت فرخنده های
 نشان باطل و لقمه دروزه کو میس

فرو تا ما هست و یارم باید / از غواشند ز اهرم است پدر / حکایت مطابق این سخن

ایمین پادشاهی را مصلحتی پیش آمد که اگر انجام این حالت بر او من برای چندین ورم و بسم

لا بد ان را چون حاجت رس برآمد و سويش حاضر س برفت و فاي نذرش بوفد و شرط لازم ايدي

از این بیدگان حاصل بلیه درم داد با برادران صرف کند و بید علما می عاقل بسیار بود همه در

چون دید که سبب فتنه بار آمد و در میان یوسف و ابراهیم و هابیل ملک بهمان دو ملک را ایدان را چندان غلبه یافت و

م

[illegible][illegible]

<p>در تن از روی و از جان کاستی</p>	<p>و حکیمان گفته اند اگر حیاتی فروشد فی النمل آب روست و انا</p>
<p>خرد که مردن به علت به از زندگانی به لذت شهر</p>	<p>اگر غفلت خوری از دست خوش روی</p>
<p>به از شیرینی از دست ترش روی</p>	<p>حکایت یکی از علما خورنده بسیار داشت و کفای اندک</p>
<p>دیگری را از بزرگان که معتقد بود و گفت روی از توقع او در هم کشید و تفریق سوال از اهل ادب در</p>	<p>نظرش قبیح آید قطعه</p>
<p>ز بخت روی ترش کرد پیش پیاغیز</p>	<p>مرو که عیش بر و نیز تلخ گروا سینه</p>
<p>بحاصی کردی تازه رو و خندان</p>	<p>فرو ز بند کار کشاده پیشانی</p>
<p>زیادت کرد و بسیار از اوقات کم</p>	<p>استمند چون پس از چند روز مودیت نمود و برقرارند به گفت شب شهر</p>
<p>بذل لمطاع جز الذل لکیم</p>	<p>القدر منقصه القدر محقق</p>
<p>بنیوانی به از لذت خواست</p>	<p>حکایت درویشی را ضرورتی پیش آمد کسی گفت فلان شهر</p>
<p>دار و کامل و کرم نفسی شامل اگر به حاجت تو واقف گرد و همانا که در قضای آن توقف رواندار و گفت من</p>	<p>اورانم گفت منت رهبری کنم و ستش گرفت تا بمنزل آن شخص را آورد یکی را و به لب فرو ریخته و نشسته</p>
<p>برگشت و سخن گفت کسی گفتش چه کردی گفت عطای او را به تقاسم او بخشیدم قطعه</p>	<p>ببر حاجت بزرگ تر شوی</p>
<p>که از روی پرش آسوده گردی</p>	<p>اگر حاجت بدی نزو سخته</p>
<p>حکایت خشک سالی در اسکندریه پیدا آمد چنانکه عثمان</p>	<p>که از رویش نقد آسوده گردی</p>
<p>طاقت رویشان دست نداشت بود در پای آسمان بر زمین بسته و فریاد اهل زمین با کس سالک پیوسته</p>	<p>نهانجا لور از خوش پل و پای و سوز</p>
<p>که بر خاک از شیرای او فاشش</p>	<p>چنین سالی مخسنتی و دوازده و شان که سخن در وصف او ترک</p>
<p>که اگر رود و سیلاب بید بارش</p>	<p>او به ست خامی در حضرت بزرگان و بطریق اطفال از آن دگر شتن هم نشاید که طالعش بر بزر</p>
<p>گویند عمل کنند برین دو بیت اختصار کنیم که اندک دلیل بسیاری باشد و شتی منتهی از خرداری شهر</p>	<p>که بر خاک از شیرای او فاشش</p>

در تن از روی و از جان کاستی
خرد که مردن به علت به از زندگانی به لذت
به از شیرینی از دست ترش روی
دیگری را از بزرگان که معتقد بود و گفت روی از توقع او در هم کشید و تفریق سوال از اهل ادب در
نظرش قبیح آید
ز بخت روی ترش کرد پیش پیاغیز
بحاصی کردی تازه رو و خندان
زیادت کرد و بسیار از اوقات کم
بنیوانی به از لذت خواست
دار و کامل و کرم نفسی شامل اگر به حاجت تو واقف گرد و همانا که در قضای آن توقف رواندار و گفت من
اورانم گفت منت رهبری کنم و ستش گرفت تا بمنزل آن شخص را آورد یکی را و به لب فرو ریخته و نشسته
برگشت و سخن گفت کسی گفتش چه کردی گفت عطای او را به تقاسم او بخشیدم
ببر حاجت بزرگ تر شوی
که از روی پرش آسوده گردی
حکایت خشک سالی در اسکندریه پیدا آمد چنانکه عثمان
طاقت رویشان دست نداشت بود در پای آسمان بر زمین بسته و فریاد اهل زمین با کس سالک پیوسته
نهانجا لور از خوش پل و پای و سوز
که اگر رود و سیلاب بید بارش
گویند عمل کنند برین دو بیت اختصار کنیم که اندک دلیل بسیاری باشد و شتی منتهی از خرداری

آنکس که تو انگریز نمی گرداند	پدر را حیل بسیار است و لیکن پسر گری و ارادت ندارد <small>ای طایفه را در پسران علی بن ابی طالب</small>
او به سختی جواز تو نیست و داند	حکایت ایرانی را دیدم در حلقه جوهریان بفرمود که تکایه میگرد
که رفته در میان راه گم کرده بودم و از راه میپرسیدم چیزی باین نموده دل برهلاک نهاد که ناگاه	کیسه یافتیم پادشاه هرگز آن ذوق و شادی فراموش نکردم که پنداشتم که گم کردم بریان سست باز
آن ملکی دلمسیدی که معلوم کردم که مرد در دست	در میان خشک و بیگ روانی
نشته را در دهان چه در چه صد است	مردی تو شنه کا فتنه از پائین
بر کمر بند او چه در چه حشمت است	حکایت یکی از عرب در میان از غایت تشنگی میگفت قطعه
یَا لَيْتَ قَتَلْتُ بِسَبْعِ سَنِينَ	یَوْمًا أَهْوَى بَيْنِي
وَأَخْلَى بَيْنِي	أَهْوَى بَيْنِي
حکایت بهمنان در پیشی در قمار بسیار گم شده و وقتش نموده و در می چند و ابرشته بسیار	بگردید به جای بند و پس بسختی هلاک شد طالع برسد و در نهاد و در پیش روی نهاده و بر خاک کشیده
مردی تو شنه بر نگیر و گاهم	مردی تو شنه بر نگیر و گاهم
عرب میان فقر و غنای است	حکایت هرگز از دور زمان نماندیم ام و روی از گردش ایام
در هم ناکشیده که وقتیکه بایم بر نه بود و استقامت پای پشی نه تم بچنان کوفه آمد و انگشتی را دید که پانصد	سپاس نعمت حق بجای آوردم و بر کفش میبر که دم قطعه
مرد میان پیشم مردم سیر	حکایت یکی از ملوک با تنی چند خاصان در شکار گاه بی زیستان از عمارت دور افتاد و نشاء
شلم نخته مرغ بریان است	در آمد خانه و دهقانی را دیدند ملک گفت شب آنجا دیدم تار و حصیر سرانه باشد یک از دور گفت لا اله الا الله
قدر بلند پادشاهان نباشد بخانه و بوقت یک است التجا کردن هم اینجا نیمه زنیم و آتش از دیم و بجان	ما خیر شد ما خیر شد که داشت ترتیب کرد پیش آورد و زمین بوسید و گفت قدر بلند سلطان بدین قدر

تاریخ و تفسیر
 حکایت ایرانی را دیدم در حلقه جوهریان بفرمود که تکایه میگرد
 حکایت یکی از عرب در میان از غایت تشنگی میگفت قطعه
 حکایت بهمنان در پیشی در قمار بسیار گم شده و وقتش نموده و در می چند و ابرشته بسیار
 حکایت هرگز از دور زمان نماندیم ام و روی از گردش ایام
 حکایت یکی از ملوک با تنی چند خاصان در شکار گاه بی زیستان از عمارت دور افتاد و نشاء
 در آمد خانه و دهقانی را دیدند ملک گفت شب آنجا دیدم تار و حصیر سرانه باشد یک از دور گفت لا اله الا الله
 قدر بلند پادشاهان نباشد بخانه و بوقت یک است التجا کردن هم اینجا نیمه زنیم و آتش از دیم و بجان
 ما خیر شد ما خیر شد که داشت ترتیب کرد پیش آورد و زمین بوسید و گفت قدر بلند سلطان بدین قدر

نازل نشدی ولیکن نخواسته که قدر و همتان بپندرش و سلطان را سخن گفتن او مطهر آید چنانکه بمنزل او
نقل کرده اند و این خلعت و همت فرموده اند من که قدیمی چند در رکاب سلطان بود و گفتم

زقده و شوکت سلطان مجتهد
کمالش از خست چو خست سلطان

از انتقام بیچاره‌ی دست‌انگیخته
حکایت گدای بنوعی را حکایت کند که نعمتی را فرزند وخته بود

یکی از پادشاهان گفتش همی نمایند که مال بیکان داری و دارا منتهی است اگر بیری از آن دستگیری
چون ارتقا^بع برسد و فاکره شود و شکر گفته آید گفت ای خداوند روی زمین لایق قدر بزرگوار پادشاه
نباشد دست به مال چون من گدای آلوده کردن که جوید بگدائی فراهم آورده ام گفت نعم نیست که

بکافر می دهیم که الخبیثات الخبیثین

جهود مروه می شوی چاک است قالوا لعنوا الكلبين کین با هر قلایسد به شوق المیز
 گفت تمیز است علاق نبرد میوه انهم بلان شکا باهت الحار
 شنیدم که سر از فرمان ملک باز زد و حجت آوردن گرفت و شوق چشای کردن بفرموده امضی
ای شوق کرد گرفت

خطاب از وی بزرگوار و تونج مخصوص که بزرگوار است
ای و اصول ۱۲
بلطافت چو پرنیاید کار
نرمی ۱۲

سر برنجی سستی کشد ناپا
هر که بر غولیش تن نه بخشاید
گدازه بخشید بر و کسب شاید
ای روم کند ۱۲

حکایت بازگانی را دیدم که صد و پنجاه شتر بار داشت و چهل تنیده و خندست گاه

شبی در بزمی که کیش مرا بجزه خویش برد و هم شب نیارمید از سخنهای پیشان گفتش که فلان

انبارم تبرستان و فلان بضاعت بهمدوستان و این قبایل فلان زمین مساحت و

و فلان چیز را فلان کس ضمیمه است و گاه لفظی که خاطر اسکندریه وارم که هوای خوش

باز لفظی نہ کہ دنیائے مغرب پیشکش است سعید یاسقزی دیگر پیشکش است اگر ان محمد و مشور

عیت عمر و عیش یکدسته بشینم و قناعت کنم لغو آن کدام سفر است لغت گوید یا

خوابم بر دین بچین که شنیدم که فتنه عظیم دارد و کاسه چینی بروم آرام و دیبای در دین است

از دانه چشتی و جوهر ملایح و چغای بر کوهستان بایان بر سر چاه و غدر کار و انیان در راه باید
 همی گفت پد گفت ای پسر گفتت هنگام رفتن که تهرستان را دوست دلیری ایتم است
 و پنج پشیری شکشته **چرخش گفت آن تهرستان** جوی در برتر از پنجاه من زور
 پسر گفت هر آنکه تاریخ نبری گنج بر نداری و تا جان در خطر نهی بر دشمن ظفر نیابی و تا دانه
 پریشان نه کنی خرمن بر نیگیری نه بینی بانک مایه رنجی که بدوم چه تحصیل راحت کردم
 و بنیشی که خوردم چه مایه محشل آوردم **عیت** اگر چه بیرون نه رزق نتوان
 در طلب کاپی نباید کرد و قور **غیر این که اندیشه کن که ننگ** هرگز نیست که در گمراهی ننگ
 آسیای زیرین معرکه نیست لاجرم تحمل بار گران بیکند **چرخ گفت** چه خور و شیر شده درین شب
 باو افتاده راجه قوتش بود **اگر در خانه صید خواهی کرد** دست پاید و چنگ بوی بود
 پد پسر را گفت ترا درین نوبت فلک یاری کرده و اقبال رهبری که صاحب دوستی
 بتو رسید و بر تو بخشاید و کسیر حالت را بتفقت **بر این ۱۲ جواب در ۱۲** چنین اتفاق نادر افتد و بر نادر
 حکم نتوان کرد **عیت** صیاد نه هر بار شکاری بهتر **باشد که یکی روز چنگش**
 چنانکه سیک از ملوک پارس را شکست که گرانمایه در انگشتی بود و باری بچشم تفت
 با تنی چنان صان به شکلی **شیر از بیرون رفت** فرمود تا انگشتی را بر گنبد
 غنای صید کرد و دتا هر که تیر از حلقه انگشتی بگذراند خاتم او را باشد **اتفاقا چهار صد حکم**
 که در خرد آلودند و بدینا خنجر حلقه خطا کردند مگر دکی که بر بام باطنی پیان چیر از هر طرف می آمد
 باوصایه او از حلقه انگشتی بگذرانید و خلعت و نمست یافت **خاتم نوی از راه**
 داشتند آورده اند که پسر تیر و کمان را بسوخت گفتند چه چسبین کردی گفت تار و نوق
 نشتین بر جای ماند **اگر چه که حکم روشن است** بر نیاید درست تدبیر

در دانه چشتی و جوهر ملایح و چغای بر کوهستان بایان بر سر چاه و غدر کار و انیان در راه باید
 همی گفت پد گفت ای پسر گفتت هنگام رفتن که تهرستان را دوست دلیری ایتم است
 و پنج پشیری شکشته چرخش گفت آن تهرستان جوی در برتر از پنجاه من زور
 پسر گفت هر آنکه تاریخ نبری گنج بر نداری و تا جان در خطر نهی بر دشمن ظفر نیابی و تا دانه
 پریشان نه کنی خرمن بر نیگیری نه بینی بانک مایه رنجی که بدوم چه تحصیل راحت کردم
 و بنیشی که خوردم چه مایه محشل آوردم عیت اگر چه بیرون نه رزق نتوان
 در طلب کاپی نباید کرد و قور غیر این که اندیشه کن که ننگ هرگز نیست که در گمراهی ننگ
 آسیای زیرین معرکه نیست لاجرم تحمل بار گران بیکند چرخ گفت چه خور و شیر شده درین شب
 باو افتاده راجه قوتش بود اگر در خانه صید خواهی کرد دست پاید و چنگ بوی بود
 پد پسر را گفت ترا درین نوبت فلک یاری کرده و اقبال رهبری که صاحب دوستی
 بتو رسید و بر تو بخشاید و کسیر حالت را بتفقت بر این ۱۲ جواب در ۱۲ چنین اتفاق نادر افتد و بر نادر
 حکم نتوان کرد عیت صیاد نه هر بار شکاری بهتر باشد که یکی روز چنگش
 چنانکه سیک از ملوک پارس را شکست که گرانمایه در انگشتی بود و باری بچشم تفت
 با تنی چنان صان به شکلی شیر از بیرون رفت فرمود تا انگشتی را بر گنبد
 غنای صید کرد و دتا هر که تیر از حلقه انگشتی بگذراند خاتم او را باشد اتفاقا چهار صد حکم
 که در خرد آلودند و بدینا خنجر حلقه خطا کردند مگر دکی که بر بام باطنی پیان چیر از هر طرف می آمد
 باوصایه او از حلقه انگشتی بگذرانید و خلعت و نمست یافت خاتم نوی از راه
 داشتند آورده اند که پسر تیر و کمان را بسوخت گفتند چه چسبین کردی گفت تار و نوق
 نشتین بر جای ماند اگر چه که حکم روشن است بر نیاید درست تدبیر

در صورت حاجت
 ۴۵
 گلستان

که دل آشفته است و غمخیزی در سر دارد و پسر داشت که دل آشفته است و این گریه داشت

اور کتب بجانب اور اندرون وید کہ نشانی از او تر کتب ایوان اند و دیگر کتب و کتب

چند آنکه ماطفیت کرد و در پیر	مانا که روشن سوخت کشته و سوخت	آنکس که مرا بکشت باز آمد پیش
------------------------------	-------------------------------	------------------------------

که چونی و از کجائی و چه صفتی اوست و در قیاس خود است چنان غرق مانده که نهال نفس نداشت

بیت الکریم و بیت السید از برادرانی
چون شرفی الفبی فی الدری

تکونی که قسم از حلقه درویشانم بیکه حلقه بیکه شش ایستانم انکه بقدرت استمناس
السرگرمین ۱۷

محبوب از میان ملازم امواج سر برآورد و رفتی شهر

تو یفتن اندرانی و مرا سخن بجانده
این بخت و نعره زود جان بخت و یاس

جیب از شستن بشوید و جیب دوست
جیب از زنده که چون جان برآورد و سقیم

کرامت بی را از میان لال بختی بود و طیب بختی و معلول از انجا که حسن بشری

سب با حسن نیت و اوست و انت از هر دو یکدیگر برادران در هر دو در حق وی

[illegible]

کتابخانه عمومی آستان قدس
کتابخانه عمومی آستان قدس
کتابخانه عمومی آستان قدس

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

مرای تا به تبدیل آن می گفتم گفت ای سیرابین مستغربه از تو که می پرسد که آن نظر که مرا

چشمه اندیش که ریخته باد عیب ناکد نه ششم در نظر

پیشری داری و پنهان عیب دوست نه بیند بزرگان یک نه حکایت شی پاد دارم

یار عزیزم اندر در آمه چنان بخیزد از جای بر جسته که چپه اغم باستین کشته شده ششم

پارسانه ایست ایستادن	که بود هر سه طایفه در آن	تا چه گفتم که روزگارم
بجواب آن در ملک صحبت چنین	ایستاده خود را به نامش	خیره واری چنین بند
بیتاگر دایره است	کس نیاید بپایه دیوای	که بران صورت نگار کنند
گر تو در بخت باشد جاکا	دیگران و وزخ اختیار کنند	این ضربت مثل بدن آورده
تا بدانی که صد چندان	که دانا را از نادان نفرت است نادان	را از دانا و حشمت است
زاهدی در میان زندان بود	زانیان گفت شاهد من	گر ملولی ز مادرش منشی
سپاهی سوار گل ملاله هم پسته	تو نیز خشت میان شان رسته	چون با دغا گفت چو سر مانا خوش
چون بنشسته و چون بخت بست	حکایت سیه و شتم که سالها با هم سفر کرده بودیم	
و نان خورده و بیکران حقوق صحبت ثابت شده	آخر بسبب نفع اندک از اخطار من	رو داشت و دوستی پشیمانی
که روزی در دین از سخنان من	در محبت میگفتند که	نگار من چو در آید بخت ده بکین
نکته یاده کنند بر جرح ایشان	چو بودی از زلفش بدستم افتادی	چو نشین کریمان بدست و ایشان
طالع دوستان بر لطف این سخن	که هر کس سیرت خویش گواهی داده بود و	آتشین کرده و آن دوست همدان
خورد و بخطای خویش اعتراف کرده	معلوم شد که از طرف او هم رخصت است این	بیتا از شاد و صلیح کردم قطعه
بیکار از جهان دل در تو بستم	نزد آن که برگردی بنزد و	بخت کردی و بدستری نمودی
کران محبوب جرباشی که بودی	حکایت سیه که رازی صاحب جمال	دگر بخت و مادر
زن من تو را بچشم	بماند مرد از مجامعت او بجان رنجیدی	

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۰۰/۱۳۰۰
 تاریخ ثبت: ۱۳۰۰/۱۳۰۰
 این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 ثبت شده است
 شماره ثبت: ۱۳۰۰/۱۳۰۰
 تاریخ ثبت: ۱۳۰۰/۱۳۰۰

و از تما و رستا او چاره ندیدی تا گندوبی آشنایان بپرسیدن آمدنش کی گفت

چگونه و بردها رقت آن یار عزیز میگفت تاویدین زن چنان و شوارفت که ویدین مادرین

مشغولی گشت تالچ فست و خا بر باند
کنج بر دوا شستند و بار باند
دید و بر تارک سنان دیدن

خوشتر از روی دشمنان دید
و چلیب از هزار دوست بید
تا یکی شصت نباید دید

حکایت یاد دارم که در ایام جوانی گذرا شتم در کوئی و نظر بر روی درختی که

مردم و آن بجز شایسته‌ی و همش منور استخوان بجز شایسته‌ی از ضعف بیشتر است

تاب آفتاب به خمر نیاورد ز دم و التجا بسایه و یاری کرد و ممتزق لب که کسی حسرت به توفیق از سر به پیر

آبی مستر و نشانده که همین ناگاه از غلظت و این خانه روشنائی بتماثیب یعنی حالیکه زبان

فصاحت از بیان صباقت او عاجز آید چنانکه در شنب تاریخی صبح برآید یا آب حیات

از ظلمات بدر آید شد می بر لب آب و در دست گرفته و شکر در آن ریخته و ببرد

ام میختمم بدانم که بگلایش مطیب کرده بود یا قطره چند از گل رویش در آن چکیده

فی الجمله شتاب از دست نگا نیایش برگرفته و بخور دوم و عمر از سر گرفته نشسته

ظَمَاءُ بَقْلِي لَا يَكَا دَيْسِيغِهْ وَشَفُّ الْكَلِّ وَلَوْ شِئْتُمْ بِخَوَارِطِهِمْ أَنْ فَرَعَهُ طَالِعُ الْكَرْمِ

تشنگی است در دل من که روان نمی کند آلاء
بر چنین روی او افتد هر باره او
رنگین آب شیرین اگر چه بزم دریا را
مست می سازد اگر چه در شهر

حکایت سالار محمد خوارزم شاه رحمه الله علیه با خطار ابراهیم صلوات الله علیه

کروں گا تم کا شرف و اکرام میری راوند میں بخور و درغایت اعتدال و نہایت جمال چنانکہ

در امثال گویند **نقطه** **ساعت** **شوق** و **ولیری** **است** **جفا** و **زنا** و **عنت** و **شکری** **است**

نزد دهم گران شود انرا در

سند و سنجین کل منوی تقدوس

در استاندارد

سند و سنجین کل منوی تقدوس

نزد دهم گران شود انرا در

سند و سنجین کل منوی تقدوس

بسی مؤلفه ضرب زند عمدا و کان الشهدی عمنه گفته ای ای خواند زمره و ضبط با هم و کلام

اسماء

لاستان
و نیز در مورد خصوصیت بنده و مولودم بر سپید گفتیم خاک پاک شیراز

گفت بخوان سعدی چه داری گفت

عَلَى كَرِيْمِي فِي مَقَابِلَةِ الْعَمْرِ عَلَى جِوْزَيْلِ الْبَسْرِ فِي رَأْسِهِ وَهَلْ يَسْتَقِيمُ الرَّفْعُ مِنْ عَالِ الْبَسْرِ

حسنه باز پیش فرورفت و گفت غالب اشعار او درین زمین بزبان پارسیست اگر بگوئی

بفهم نزد یک تر باشد گفتیم **مثنوی** طبع ترا تا بهوس بخو که در +

صورت عقل از دل مأخوذ کرد ای دل عشاق بدایم توضیح ماست و مشغول و تو با عشرت ز پر

اما دوان که عزم سفر می نمود گفت بروندش که فلان سعدی مست دوان آمد و تلطیف

کرو و تاسف خورد که چندین مدت چه انگشتی تا شکرت بودم بزرگان را بخدمت میان شنبی نقیص

باد و دوت زن آواز نیا که منم گفتا چه شود اگر درین خطه روز چند بر آسانی که بخند مستفید

گیدیم گمشدهم نتوانیم بحکم این حکایت مشظوم +

فناعت کرده از دنیا بپایه چو گنجه بشمار اندر نیایه که باری بنهی از دل بر کشائی

بگفت آنجا پروردگار ^{ای} ^{۱۲} ^{۱۳} ^{۱۴} ^{۱۵} ^{۱۶} ^{۱۷} ^{۱۸} ^{۱۹} ^{۲۰} ^{۲۱} ^{۲۲} ^{۲۳} ^{۲۴} ^{۲۵} ^{۲۶} ^{۲۷} ^{۲۸} ^{۲۹} ^{۳۰} ^{۳۱} ^{۳۲} ^{۳۳} ^{۳۴} ^{۳۵} ^{۳۶} ^{۳۷} ^{۳۸} ^{۳۹} ^{۴۰} ^{۴۱} ^{۴۲} ^{۴۳} ^{۴۴} ^{۴۵} ^{۴۶} ^{۴۷} ^{۴۸} ^{۴۹} ^{۵۰} ^{۵۱} ^{۵۲} ^{۵۳} ^{۵۴} ^{۵۵} ^{۵۶} ^{۵۷} ^{۵۸} ^{۵۹} ^{۶۰} ^{۶۱} ^{۶۲} ^{۶۳} ^{۶۴} ^{۶۵} ^{۶۶} ^{۶۷} ^{۶۸} ^{۶۹} ^{۷۰} ^{۷۱} ^{۷۲} ^{۷۳} ^{۷۴} ^{۷۵} ^{۷۶} ^{۷۷} ^{۷۸} ^{۷۹} ^{۸۰} ^{۸۱} ^{۸۲} ^{۸۳} ^{۸۴} ^{۸۵} ^{۸۶} ^{۸۷} ^{۸۸} ^{۸۹} ^{۹۰} ^{۹۱} ^{۹۲} ^{۹۳} ^{۹۴} ^{۹۵} ^{۹۶} ^{۹۷} ^{۹۸} ^{۹۹} ^{۱۰۰} ^{۱۰۱} ^{۱۰۲} ^{۱۰۳} ^{۱۰۴} ^{۱۰۵} ^{۱۰۶} ^{۱۰۷} ^{۱۰۸} ^{۱۰۹} ^{۱۱۰} ^{۱۱۱} ^{۱۱۲} ^{۱۱۳} ^{۱۱۴} ^{۱۱۵} ^{۱۱۶} ^{۱۱۷} ^{۱۱۸} ^{۱۱۹} ^{۱۲۰} ^{۱۲۱} ^{۱۲۲} ^{۱۲۳} ^{۱۲۴} ^{۱۲۵} ^{۱۲۶} ^{۱۲۷} ^{۱۲۸} ^{۱۲۹} ^{۱۳۰} ^{۱۳۱} ^{۱۳۲} ^{۱۳۳} ^{۱۳۴} ^{۱۳۵} ^{۱۳۶} ^{۱۳۷} ^{۱۳۸} ^{۱۳۹} ^{۱۴۰} ^{۱۴۱} ^{۱۴۲} ^{۱۴۳} ^{۱۴۴} ^{۱۴۵} ^{۱۴۶} ^{۱۴۷} ^{۱۴۸} ^{۱۴۹} ^{۱۵۰} ^{۱۵۱} ^{۱۵۲} ^{۱۵۳} ^{۱۵۴} ^{۱۵۵} ^{۱۵۶} ^{۱۵۷} ^{۱۵۸} ^{۱۵۹} ^{۱۶۰} ^{۱۶۱} ^{۱۶۲} ^{۱۶۳} ^{۱۶۴} ^{۱۶۵} ^{۱۶۶} ^{۱۶۷} ^{۱۶۸} ^{۱۶۹} ^{۱۷۰} ^{۱۷۱} ^{۱۷۲} ^{۱۷۳} ^{۱۷۴} ^{۱۷۵} ^{۱۷۶} ^{۱۷۷} ^{۱۷۸} ^{۱۷۹} ^{۱۸۰} ^{۱۸۱} ^{۱۸۲} ^{۱۸۳} ^{۱۸۴} ^{۱۸۵} ^{۱۸۶} ^{۱۸۷} ^{۱۸۸} ^{۱۸۹} ^{۱۹۰} ^{۱۹۱} ^{۱۹۲} ^{۱۹۳} ^{۱۹۴} ^{۱۹۵} ^{۱۹۶} ^{۱۹۷} ^{۱۹۸} ^{۱۹۹} ^{۲۰۰} ^{۲۰۱} ^{۲۰۲} ^{۲۰۳} ^{۲۰۴} ^{۲۰۵} ^{۲۰۶} ^{۲۰۷} ^{۲۰۸} ^{۲۰۹} ^{۲۱۰} ^{۲۱۱} ^{۲۱۲} ^{۲۱۳} ^{۲۱۴} ^{۲۱۵} ^{۲۱۶} ^{۲۱۷} ^{۲۱۸} ^{۲۱۹} ^{۲۲۰} ^{۲۲۱} ^{۲۲۲} ^{۲۲۳} ^{۲۲۴} ^{۲۲۵} ^{۲۲۶} ^{۲۲۷} ^{۲۲۸} ^{۲۲۹} ^{۲۳۰} ^{۲۳۱} ^{۲۳۲} ^{۲۳۳} ^{۲۳۴} ^{۲۳۵} ^{۲۳۶} ^{۲۳۷} ^{۲۳۸} ^{۲۳۹} ^{۲۴۰} ^{۲۴۱} ^{۲۴۲} ^{۲۴۳} ^{۲۴۴} ^{۲۴۵} ^{۲۴۶} ^{۲۴۷} ^{۲۴۸} ^{۲۴۹} ^{۲۵۰} ^{۲۵۱} ^{۲۵۲} ^{۲۵۳} ^{۲۵۴} ^{۲۵۵} ^{۲۵۶} ^{۲۵۷} ^{۲۵۸} ^{۲۵۹} ^{۲۶۰} ^{۲۶۱} ^{۲۶۲} ^{۲۶۳} ^{۲۶۴} ^{۲۶۵} ^{۲۶۶} ^{۲۶۷} ^{۲۶۸} ^{۲۶۹} ^{۲۷۰} ^{۲۷۱} ^{۲۷۲} ^{۲۷۳} ^{۲۷۴} ^{۲۷۵} ^{۲۷۶} ^{۲۷۷} ^{۲۷۸} ^{۲۷۹} ^{۲۸۰} ^{۲۸۱} ^{۲۸۲} ^{۲۸۳} ^{۲۸۴} ^{۲۸۵} ^{۲۸۶} ^{۲۸۷} ^{۲۸۸} ^{۲۸۹} ^{۲۹۰} ^{۲۹۱} ^{۲۹۲} ^{۲۹۳} ^{۲۹۴} ^{۲۹۵} ^{۲۹۶} ^{۲۹۷} ^{۲۹۸} ^{۲۹۹} ^{۳۰۰} ^{۳۰۱} ^{۳۰۲} ^{۳۰۳} ^{۳۰۴} ^{۳۰۵} ^{۳۰۶} ^{۳۰۷} ^{۳۰۸} ^{۳۰۹} ^{۳۱۰} ^{۳۱۱} ^{۳۱۲} ^{۳۱۳} ^{۳۱۴} ^{۳۱۵} ^{۳۱۶} ^{۳۱۷} ^{۳۱۸} ^{۳۱۹} ^{۳۲۰} ^{۳۲۱} ^{۳۲۲} ^{۳۲۳} ^{۳۲۴} ^{۳۲۵} ^{۳۲۶} ^{۳۲۷} ^{۳۲۸} ^{۳۲۹} ^{۳۳۰} ^{۳۳۱} ^{۳۳۲} ^{۳۳۳} ^{۳۳۴} ^{۳۳۵} ^{۳۳۶} ^{۳۳۷} ^{۳۳۸} ^{۳۳۹} ^{۳۴۰} ^{۳۴۱} ^{۳۴۲} ^{۳۴۳} ^{۳۴۴} ^{۳۴۵} ^{۳۴۶} ^{۳۴۷} ^{۳۴۸} ^{۳۴۹} ^{۳۵۰} ^{۳۵۱} ^{۳۵۲} ^{۳۵۳} ^{۳۵۴} ^{۳۵۵} ^{۳۵۶} ^{۳۵۷} ^{۳۵۸} ^{۳۵۹} ^{۳۶۰} ^{۳۶۱} ^{۳۶۲} ^{۳۶۳} ^{۳۶۴} ^{۳۶۵} ^{۳۶}

یکدیگر را در بیم و در اندک و در کم
مستثنوی
بوسه اون بزمی و دست چیده بود

همه ران خطه کوشش پیرد	گفتی و دایه یاران کرد	روی زمین نیمه سر و زبان روز
-----------------------	-----------------------	-----------------------------

اَلْاٰمَنَاتُ يَوْمَ اُودِجَ نَاسُهَا لَا تَحْسَبُوْنِي فِي الْمَوَدِّ مُنْصِفًا حكايت خرقہ پوشی

در کاروان حجاز همراه ما بود که از امرای عرب مرا و اصد دینا بخشید تا قربانی کند.

دزدان خفاچه زانگاه دیر کاروان زدوند و پاک بهر دند باز زگانان گریه و زاری کردند

گرفتند و فریاد بے فائده خواندن شعر

دزد زهر باز پس نخواهد داد

در و نیامده گفت هم که آن معلوم می آید و نیز گفت سبب پیروند و لیکن مرا با آن انصاف	
چنان ند بود که بوقت مفارقت خسته دلی باشد ^{بسیار}	نباید بستن اندر چرخ کس دل
که دل برداشتن کار است مشکل	گفتم موافق حال منست این چه گفتی که مرا در عجزه ای با دانی
اتفاق محال است بود و صدق سوخت تا بجای که قلبه چشم جمال او بودی و سود و سر مایه عمر	
و سال او قطع	مگر ملا نکه بر آسمان و گریه بشر
بروشی که هر هست بعد از صحبت	که هیچ نقطه نپدید آدمی نخواهد بود
بکل عدم فرو رفت و دور فراق از او دمانش بر آمد و روزی با بر سر خاکش میخاکسپاری	
کردم و از پاره که در فراق او گفتم	قطعه کانی کانه که در پاپوشند
تا در این روز جهان پیوسته پدید می آید	این نمر بر سر خاک تو که خاکم پدید
اگر من نیزین نقش اندی	اگر من کینی گل ریش نیست
بعد از مفارقت او هم سفر کردم و نیت جسمم که اقیست زندگانی فریضه میس در نورم	
و گزینا است اگر دم	دوش چون طایر من نازیم اندر باغ وصل و دیگر امروز از فراق
یار سبب پیوستم چه مبارک سود در میانم بودی گریه بودی بنیم تو بخ صحبت گل خوش	
بدی گریست تشویش خار ^{بسیار}	یکه را از ماوک عرب ^{بسیار}
شورش حال دست بگفتند که با کمال فضل و بلا غنچه سر و سیاهان نهاده است و گرام	
اختیار از دست داده بفرمودشش تا حاضر آوردند و ملاست کردن گرفت که در شرف	
انسان چه خلل دیدی که غوی بهام گریستی و ترک صحبت مردم گفستی گفتند شش	
و رب صدیق که منی و دارها ماکه ^{بسیار}	قطعه کانی کانه که عیب من گفتند
رویت ای لسان بدید	تا بجای ترنج و نظرت
	بخیبر و ستا پرستند

در و نیامده گفت هم که آن معلوم می آید و نیز گفت سبب پیروند و لیکن مرا با آن انصاف
چنان ند بود که بوقت مفارقت خسته دلی باشد بسیار
که دل برداشتن کار است مشکل
گفتم موافق حال منست این چه گفتی که مرا در عجزه ای با دانی
اتفاق محال است بود و صدق سوخت تا بجای که قلبه چشم جمال او بودی و سود و سر مایه عمر
و سال او قطع
مگر ملا نکه بر آسمان و گریه بشر
که هیچ نقطه نپدید آدمی نخواهد بود
بروشی که هر هست بعد از صحبت
بکل عدم فرو رفت و دور فراق از او دمانش بر آمد و روزی با بر سر خاکش میخاکسپاری
کردم و از پاره که در فراق او گفتم
تا در این روز جهان پیوسته پدید می آید
اگر من نیزین نقش اندی
اگر من کینی گل ریش نیست
بعد از مفارقت او هم سفر کردم و نیت جسمم که اقیست زندگانی فریضه میس در نورم
و گزینا است اگر دم
یار سبب پیوستم چه مبارک سود در میانم بودی گریه بودی بنیم تو بخ صحبت گل خوش
بدی گریست تشویش خار بسیار
شورش حال دست بگفتند که با کمال فضل و بلا غنچه سر و سیاهان نهاده است و گرام
اختیار از دست داده بفرمودشش تا حاضر آوردند و ملاست کردن گرفت که در شرف
انسان چه خلل دیدی که غوی بهام گریستی و ترک صحبت مردم گفستی گفتند شش
و رب صدیق که منی و دارها ماکه بسیار
رویت ای لسان بدید
تا بجای ترنج و نظرت
بخیبر و ستا پرستند

این گفت میبندد قضا باز آمد متی چشید از پیرگان عدول که در مجلس حکم و سبب بودند
زمین خدایت پیوسته که با جازت نخستین در خدمت بگوئیم اگر چه ترک ادبست پیرگان

گفتند اندیشه
 نه در سخن بحث کردن و است
 خطای بی زیرگان گفتن خطا

و تا این حکم شد این انعام خداوندی که ملازم روزگار نندگان است مصلحتی که بنید و اعلام
نکنند نوعی از نیابت باشد طریق صدیاب است که یا این پسر گرد طبع نگر دی و فرزند

دفعہ درودی کہ منصب قضا پارہنگا ہی شیخ سے کہہ تا گنا ہی شیخ بلوٹ نگر دے

و حریفانہ سے کہ ویدی و دشمن اینکہ شبید می

چشم اردو از ابروی لعل
پس نام نیکو دین چاه سال
که یک نام بر شبنم کند پائمال

فاسی را سبخت یاران لب دل سپردم و بر حسن راسی قوم آفرین خواند و گفت نظر
عزیزان را بر مصیبت جانان و بر مصیبت صاحبان و بر مصیبت بندگان و بر مصیبت

نصیحت کن ایچند انکہ غواسے کہ نتوان ششمن از رنگی سیلے

سرگوشه دارم ستودم که به محرم
ایون گفت و که چند شخص حال او را انگشت نوشت

بی کران برینیت و گفته اند هر که دوست ترا دوست دارد و در پاز دوست

هرگز در دین و دنیا سر فرو نیاورد	و ترا از وی آسینید	من الجمله شیبی خلوتی بیست
----------------------------------	--------------------	---------------------------

شد و هم در آن شب بخوابیدم و قاضی هم در آن شب بخوابید و در سر و شتاب و برادر هم

۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷

یا ادر سر انا یک غریکس
 لیسای منو ششم خروس ابله
 بشنای منو پیو ده خروس

قاضی ویرین حالت بود که یکے از خدمتکاران در آمد و گفت چه شین خیز و تا پای واکرین

[illegible]

که مسودان بر تو دست گرفته اند بلکه منی گفته اند تا اگر از پیش فتنه که هنوز اندک است بآب تنه بر
 فروشانیم مباد که فتنه در او چون بالا گیرد و حالی فرا گیرد قاضی به تبسم در دوا نظر کرد و گفت قطعه

ملک سخن باقی است ملک شنید و گفت آن چیست گفت **قطعه**

بایستق مالی که بدین انشانی | طمع مدار که از دامنست بدارم و

بدان کرم که تو داری امیداری | ملک گفت این لطیفه بدیع آوردی و این نکته غریب

گفتی ولیکن محال عقلست و خلاف نقل که حرفضل و بلاغت اسر و زاز چنگ عجبیت

من ربانی و در صمدت آن بینم که ترا از قلعه بزر اندازم تا دیگران نصیحت پذیرند و حجت

گیرند گفت ای خداوند جهان پرورده نصبت این خاندانم و این چشم نهاد جهان بین کرده ام

دیگری را بنید از تاسن عجزت گیرم ملک را خنده گرفت و بعد از سه مرتبه او برخاست

و متعقدان را که اشارت بکشتن او همی کردند گفت **شعر**

طنین عجب دیگران من نیست | حکایت منظم

که با پاکیزه روئے و رگ و بود | چنین خواندم که در دریا غلظ

چو دلاج آمدش تا دست گیرد | مبادا کاندر آن حالت میرد

مرا بگذارد و دست یار من گیر | درین گفتن جهانی بروی آ

درین عشق تران طلال پیوش | که درختی کنایاری زاموش

ز کافرافتا و نه بشو تا به ایست | که سعدی راه و رسم عشق بازی

ولا راجی که داری دل در و بند | و گر چشم از همه عالم منور بند

حدیث عشق ازین دفتر نوشی | **باب ششم در وصف پیروی**

حکایت با طائفه دانشمندان در جامع دمشق گفته می کروم که جوانی در آمد

گفت درین میان کسی هست که زبان پارسی داند غالب اشارت بمن کرد و گفتش

فیرت گفت پیروی صمد و پنجاه ساله در حالت زخمت در زبان بجم پیروی همی گوید

ملک گفت این لطیفه بدیع آوردی و این نکته غریب گفتی ولیکن محال عقلست و خلاف نقل که حرفضل و بلاغت اسر و زاز چنگ عجبیت من ربانی و در صمدت آن بینم که ترا از قلعه بزر اندازم تا دیگران نصیحت پذیرند و حجت گیرند گفت ای خداوند جهان پرورده نصبت این خاندانم و این چشم نهاد جهان بین کرده ام دیگری را بنید از تاسن عجزت گیرم ملک را خنده گرفت و بعد از سه مرتبه او برخاست و متعقدان را که اشارت بکشتن او همی کردند گفت شعر طنین عجب دیگران من نیست که با پاکیزه روئے و رگ و بود چو دلاج آمدش تا دست گیرد مرا بگذارد و دست یار من گیر درین عشق تران طلال پیوش ز کافرافتا و نه بشو تا به ایست ولا راجی که داری دل در و بند حدیث عشق ازین دفتر نوشی باب ششم در وصف پیروی حکایت با طائفه دانشمندان در جامع دمشق گفته می کروم که جوانی در آمد گفت درین میان کسی هست که زبان پارسی داند غالب اشارت بمن کرد و گفتش فیرت گفت پیروی صمد و پنجاه ساله در حالت زخمت در زبان بجم پیروی همی گوید

و مضیم مانیک گرد و اگر بگردم رنج شوی ز دیانی یا نشد که وصیتی می کند چون بایانش		
فرازد آدم این میگفت قطعه	دی چند گفتش آرام بکام	در اینجا که بگفت دانه
در اینجا که بر خوان الوان	دی چند خور و بزم گفتند	معانی این سخن بزبان عرب
باشایان می گفت و تمجب میکردند از عذر و تاسف او همچنان بر حیات دنیا		
گفتم چگونه درین حالت گفت و کرد	تندیده که چو سپهر همی ز سبکی	تندیده که چو سپهر همی ز سبکی
که از دهانش بدی گفتند	قیاس کن چو حالش دران	که از دهانش بدی گفتند
گفتم تصور برگ از خیال هر کس و و هم را بر طبیعت مستولی کردان که قیاس و فان نمان		
گفته اند مزاج اگر چه مستقیم بود اعتماد و اقرار نشاید و مرض اگر چه مانع بود ولایت کلی		
بر هلاک نکند اگر زمانی طبیعت را بخوانیم تا سعادتی کند دیده بر کرد و بخندید و گفت مشغولی		
دست بر هم زد و طبیعت را	چون خمدین بنیاد و قناده	خواجه در بد نقش او است
خانه از پای است ویران	پیر روی به شمع سحر نالید	پیر روی به شمع سحر نالید
چون خطا شد اعتدال مزاج	نه غریب اثر کند نه علاج	حکایت پیر را
حکایت کنند که دختر نواخته بود و حجره بگل آراسته و بگلپوت با او نشسته و دیده		
و دل درویش شده شبهای دراز نشسته و دیده گشاده و طبیعتا گفته باشد که بر او نیست پدید		
و دشت نه و روز و از جمله شب می گفت بخت بلند است یا برود و چشم دولت بیدار		
که بصحبت پیر رسید قنادهی پخته پرورده جهان دیده آرمیده سر و گرم کشیده نیک و بد		
آرمیده که حقوق بصیرت برادر و شش را به دست بجای آورد مشفق مهربان خوش		
طبع شیرین زبان مشغولی	تا توانم دولت پرست آرم	و برپا زاریم نیم نسا آرم
در چو طوطی مست که بر خورشید	جانب شیرین فدای پرورش	که گرفتار آمدی بدست جوانی

و مضیم مانیک گرد و اگر بگردم رنج شوی ز دیانی یا نشد که وصیتی می کند چون بایانش
فرازد آدم این میگفت قطعه
در اینجا که بر خوان الوان
باشایان می گفت و تمجب میکردند از عذر و تاسف او همچنان بر حیات دنیا
گفتم چگونه درین حالت گفت و کرد
که از دهانش بدی گفتند
گفتم تصور برگ از خیال هر کس و و هم را بر طبیعت مستولی کردان که قیاس و فان نمان
گفته اند مزاج اگر چه مستقیم بود اعتماد و اقرار نشاید و مرض اگر چه مانع بود ولایت کلی
بر هلاک نکند اگر زمانی طبیعت را بخوانیم تا سعادتی کند دیده بر کرد و بخندید و گفت مشغولی
دست بر هم زد و طبیعت را
خانه از پای است ویران
چون خطا شد اعتدال مزاج
حکایت کنند که دختر نواخته بود و حجره بگل آراسته و بگلپوت با او نشسته و دیده
و دل درویش شده شبهای دراز نشسته و دیده گشاده و طبیعتا گفته باشد که بر او نیست پدید
و دشت نه و روز و از جمله شب می گفت بخت بلند است یا برود و چشم دولت بیدار
که بصحبت پیر رسید قنادهی پخته پرورده جهان دیده آرمیده سر و گرم کشیده نیک و بد
آرمیده که حقوق بصیرت برادر و شش را به دست بجای آورد مشفق مهربان خوش
طبع شیرین زبان مشغولی
در چو طوطی مست که بر خورشید

در وصف چری

مجموعه کتب نفیسه را می سر تیزی سبک پای که هر دم هو می بند و هر لحظه را می زند و هر شب

جاسا نے غصہ دیکھ کر دیکھا کہ یہ کون سا لڑکا ہے جو انان خرم سے دوستی کر رہا ہے

لیکن وفا کس نیا پند	وفا داری ملاز و لیبلان چشم	که هر دم بی گلی دیگر اند
---------------------	----------------------------	--------------------------

ملالت پیران کہ بختل و ادب زندگانی کند نہ بختنا بے جمل و جو اسے فرو

خود بہتری بخوری و فرزندت را
کہ با چون خودی گم کنی روزگار
گفتند چندان برین شرط بگفتند

گمان برونم که خوش در قید من آمد و صید من شد ناگه نفس سوزان و روان سینه پیر و درد

آورد و گفت چندین سخن که بگفته در تر از وی عقل من و زن آن یک سخن ندارد

و قتی از قبیله خویش شنیده ام که گفتی زن جوان را اگر تیری در پهلویش بیندیه ازان کمری

رَأَيْتُ بَيْنَ يَدَيَّ كَلْبًا
شَيْئًا كَأَنِّي شَفَعْتُ الصَّالِمَ يَقُولُ هَذَا مَعَهُ مَسِيحٌ

نماز قیامہ لکھا میر باغی زن کو بر مرد بی رضا پر خیزد پس قیامہ و جنگ است ان سیرا بر سینو

در جای نویسنده می تواند باشد

الانصا کیش عصا بر خیزد

فی ابله اسکان در افق مستقیم بنود

مارقت انجاسید چون مدت مدت آمد عقد نکاحش بستند با جانی تهرانی تهرانی

دست بدختر عرو و جفا کشیدی و سرخ و عبا دیدی و شکر گفتی حق بهمنان گنجینه

عذاب الیم بر جمیع مردم و بدین تقسیم تقسیم بر سه قسم

ی دنیا و جسم و دنیا عرق و عود و رنگ بوی ہیں

را کبر و خایه زینت پس فرو با این همه جور و تند خوئی

بهر سوختن اندر خدایب | به کشتن بادگری در بهشت | بوی پیادان در بهمن خودی و

حکایت مہمان پیرے بودم و در پایہ یکدیگر علی قزوانی

شفت و فتنه نذی خوب روی سببه حکایت کرد که مراد و عفو بخش مجرای این قریه بود

درختی درین وادی زیارت گاه است که در میان بجا بیت خواستن آنجا از دوزخ بزمای هر از در پای آن درخت بخدانا لیده ام تا مرا این سنه نه نه بخشیده است شنیدم که بر بار فغان آهسته می گفت چه بودی اگر من آن درخت را به دست می که بجا است تا و کار می که پدرم بودی حکمت غایبه شادی کنان که فرزندم عاقل است و پسر طعنه زتان که پدرم فروخت تو بجای پدرم که فروخته تا همان چشم داری از دست تکنی سوی تربیت پدرت سکایت روزی بفرور		
جوانی سخت رانده بودم و شبانگه پای کرده است بازده پیر مردی ضعیف از پس کاروان می آمد گفت چه نهی که نه های خفتن است گفته چون روم که نه پای رفتن است گفت این نه شنیدی که صاحب دلان گفته اند رفتن و نشستن نه که دویدن نه گشتن قطع ایک شتمان منزلی شتاب پندین کار بند و صبر آموز اسپ تازی دو تان و شتاب اشتر آهسته می رود و شتاب حکایت جوانی چیت لطیف خندان شیرین بان در حلقه عشرت مایه که در دیش ازین لعل غم نیامدی و لب از خنده فراهم نه و نگاری را که اتفاق ملاقات نیتا بعد از آن دیدش وین خواننده و فرزند نه خاسته و نه رخ نشاطش بریده و گل رویش پر مریه پر سیدش چگونه و چه حالتش گفت تا که گان بیا و روم در که کوکی نکر دم شده ما ذا الصبر و الشکر غیر که و کن به خیر الایمان نذیرا فر و چون پیر شدی کوکی و شتاب که در نایب آلب رفته نهی و در جوانی بشراز دست سن را خیم اکنون به پیری چو یوز		
بازی طرافت جوانان بگذار زیر پا چون سید قدرت دیو آه و در نیل آن دین و لغو پیر زنی سوی سیه کرده بود مثنوی لعل آن دیر محو نزد منانه سینه نو قطع قوت سرخه شیر بر لب گفتش ای یک سیه دین نه روز		

در وصف پیری
درختی درین وادی زیارت گاه است که در میان بجا بیت خواستن آنجا از دوزخ بزمای
هر از در پای آن درخت بخدانا لیده ام تا مرا این سنه نه نه بخشیده است شنیدم
که بر بار فغان آهسته می گفت چه بودی اگر من آن درخت را به دست می که بجا است
تا و کار می که پدرم بودی حکمت غایبه شادی کنان که فرزندم عاقل است و پسر
طعنه زتان که پدرم فروخت
تو بجای پدرم که فروخته
تا همان چشم داری از دست
تکنی سوی تربیت پدرت
سکایت روزی بفرور
جوانی سخت رانده بودم و شبانگه پای کرده است بازده پیر مردی ضعیف از پس
کاروان می آمد گفت چه نهی که نه های خفتن است گفته چون روم که نه پای رفتن است
گفت این نه شنیدی که صاحب دلان گفته اند رفتن و نشستن نه که دویدن نه گشتن قطع
ایک شتمان منزلی شتاب
پندین کار بند و صبر آموز
اسپ تازی دو تان و شتاب
اشتر آهسته می رود و شتاب
حکایت جوانی چیت لطیف خندان شیرین بان
در حلقه عشرت مایه که در دیش ازین لعل غم نیامدی و لب از خنده فراهم نه و نگاری
را که اتفاق ملاقات نیتا بعد از آن دیدش وین خواننده و فرزند نه خاسته و نه رخ
نشاطش بریده و گل رویش پر مریه پر سیدش چگونه و چه حالتش گفت تا که گان
بیا و روم در که کوکی نکر دم شده ما ذا الصبر و الشکر غیر که و کن به خیر الایمان نذیرا
فر و چون پیر شدی کوکی و شتاب
که در نایب آلب رفته نهی
و در جوانی بشراز دست سن
را خیم اکنون به پیری چو یوز
بازی طرافت جوانان بگذار
زیر پا چون سید قدرت دیو
آه و در نیل آن دین و لغو
پیر زنی سوی سیه کرده بود
مثنوی لعل آن دیر محو
نزد منانه سینه نو قطع
قوت سرخه شیر بر لب
گفتش ای یک سیه دین نه روز

سویلیس سید کرده گیر	راست نخواهد شد این پشت کمر	حکایت وستی بجل
جوانی بانگ بر ما در دلم دل آزرده کجی بنشست و گریان می گفت مگر خردی فراوش	چرخش گفت زالی بفرز تو	چرخش گفت زالی بفرز تو
کردی که در شتی میکنی	که پیاره بودی و آغوش من	نکردی مریز روز بر من جفا
که تو شیر مردی و من پیر زن	حکایت تو انگری خیل افسری رنجور بود نیکو خشن	حکایت تو انگری خیل افسری رنجور بود نیکو خشن
گفتندش که ختم قرآنی کنی از به روی یا بذل قربانی هستی باز دیشبه فرود رفت و گفت مصحف	اولی تر شست که کلمه در دست صاحب دلی بشتید گفت خشن بعلت آن اختیار آند که قرآن بر	اولی تر شست که کلمه در دست صاحب دلی بشتید گفت خشن بعلت آن اختیار آند که قرآن بر
روبان ست و زر در میان جان مشغول	دریناگر دین طاعت نهادن	دریناگر دین طاعت نهادن
گوش ایوان بودی دست دادن	بدیناری چو خور گل مانندی	بدیناری چو خور گل مانندی
حکایت پیر مردی را گفتند چو از آن گسسته گفت با پیر زن نامیشی نباشد گفتند	جوانی بخواه چون مکتب داری گفت مرا که پیرم با پیر زن نام افش نیست پس اگر که جوان باشد	جوانی بخواه چون مکتب داری گفت مرا که پیرم با پیر زن نام افش نیست پس اگر که جوان باشد
باسن که پیرم دوستی چو در صورت بند و قطع	پیرمها شله جونی مکنه	پیرمها شله جونی مکنه
گوشت قری بخوابی پیش روشن	زور باید نه در که بانورا	زور باید نه در که بانورا
حکایت بخت و بخت	شنیده ام که درین روزها کهن پیر	شنیده ام که درین روزها کهن پیر
بخواست و ختر کی خور و کوه نام	چو در جگوهرش او چشم فرزان	چو در جگوهرش او چشم فرزان
ولی بکلمه اول عصا پیچید	کمان کشید و زور برد که نتوان درخت	کمان کشید و زور برد که نتوان درخت
بروستان کله آفا که در حجت ستا	که خانان این شوخ دیده پاک فت	که خانان این شوخ دیده پاک فت
که بر شخته و قاضی کشید سحر گفت	پس از خلافتش که گناه در ختر	پس از خلافتش که گناه در ختر
باب	باب	باب
باب	باب	باب

دریناگر دین طاعت نهادن
بدیناری چو خور گل مانندی
پیرمها شله جونی مکنه
زور باید نه در که بانورا
شنیده ام که درین روزها کهن پیر
چو در جگوهرش او چشم فرزان
کمان کشید و زور برد که نتوان درخت
که خانان این شوخ دیده پاک فت
پس از خلافتش که گناه در ختر
باب

حکایت یکی را از روز را پس که گردن بود پیش دانشمندی فرستاد که مرا این را از بنی

کن مگر عاقل شد و روزگاری تسلیم کرد و مؤثر نبود و پیش پریشانی کس فرستاد که این عاقل را بیرون
 از کلبه ۱۲

و مراد این که قضا است

چون بود اصل جوهری قابل
تتمیم را در او اثر باشد

خورشیدی گریه بس که بر بد
 چون باید ز سر ز خراش

حکایت حکیم پس این را بنده می داد که ای خانان بدر خضر آمدند که ملک و دولت شما

اعتبار انشاء و ترمیم و زود رسف محقق خط است با دو و سگار و باخا احتشامه اراکین

[illegible]

نفسه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

حکومت پانچواں درجہ عالمی

هرس از لونه فرار هستند. دوستا و دوگان داشتند. بوزیری پیاپی شاربستند.

سران وزیر ناصح	بکدانی بروستار فتنه	حکایت یلی از فضلا
----------------	---------------------	-------------------

علیہم ملکہ اوہی کہ دی و منہ بہ منہ بی محابا زوی و زجر بقیاس کہ دی بارہ پیرا

بیاطقی شکایت پیشین پر نیز دو مجامع از حق در مذهب داشت پدر بول ششم بر آستانه

مخواند و گفت پسران رعیت را چندان زجر روانیداری که فرزندان اسب چوپانان

فیت سبب آنکه مشق انیشیده باید گفتن و حرکت پسندیده کردن همه مشق را

علی الهوم و پادشاهان را علی الخصوص بموجب آنکه پروت وزبان ایشان

میرچہ رفتہ رفتہ ہوا کہ بگویند و تھول و فعل و نام اس را چند این اعتبار کے

نیاست

اگر صد ناله ای که از زور و غش	ز قوت اسفند که از صد ناله
-------------------------------	---------------------------

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

جور او ستاد به زخمه رسید

حکایت پارسا سازد و را نعمت بیکران از ترک که عثمان بدست

افتاد و شوق و خجور آغاز کرد و منذری پیشه گرفت فی الجمله نماز از سایر معاصی میسر که نه کرد
و منکری که بخورد باری به نصیحتش گفتم ای فرزند دغل آب روان است و خرج آسیا
گردان یعنی خرج فراوان کردن مسلم کسی را باشد که دغل معین دارد و قطع
ایضا بطریق ۱۲

چون دولت نیست خرج هسته ترکن | که میگویند ملاحان مشرود و دخی | بگوستان اگر باره آن نیارد

بہالی و جاہ گرو خشک و دمی

شود و سختی بری و پشیمانی خود
و بر قول من اعتراض کرد و گوید

خردمندان ست فنوبی

بروشاوی کن ای پادشاه فروز

عند نفوت سنة وفاته

جواز سفر

سازمان

دیدم که بخت می پذیرد و در

از معاصرت بکروانید هم و قول

کرچہ دانی کہ نشوند بگویم

بد و پامی او فتاده اند بجهت

مالایس برآمدگی از انجمن اندک

وَمِنْهُمْ مَن يَخُصُّكَ فِي الْغَيْبِ

فی دوسو و ستره و بیست و نه

چنان حالی رئیس درویش
مالت افلاس ۱۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کنج و مار و گل و خازنم و شادی بهم انداز	بجز دشمن چه کند گر کشد طالب دوست	دیو ارمن کاره در پیش بهیت
نظر کنی در بستان که بید شکست است و چوب خشک و همچنین در زمره توانگران شکرا اند و	کف در در حلقه در ویشان صابرانه و منجوش	اگر ژاله هر قطره در رشیدی
چو خمر و بازار او پیش شدی	مقر بان حضرت جل و علا تو انگر اند در دیشس سیرت و	در ویشانند تو انگر بهت و مبین تو انگر آن گشت که غم در ویشس غم و مبین در ویشان آن که
کم تو انگر آن گیر و من تو کل علی الله فهو حسبها پس روی عتاب از من بجایب	در ویشس که و گفت ای که گفتی تو انگر آن شغلند و سبای دست ملاهی نعم طائفه به مستند برین	صفت که بریان کردی قاضی نعمت کا و صفت که بهرند و نهند و بخورند و نهند و اگر پیشل باران خبار و
و یا طوفان همان بر دارد و یا اعتماد کینست غویش از عنبت در ویشس پیرسند و از خدای نه رسند	شعر گزینی دیگری شد پاک	مر است بطور از طوفان چه بکشد
تو یکتا تر از من عاصی و انکس و	و ان چو گیم غویش بیرون بر بند	گویند چه غم گر همه عالم مردند
قوی بدین فطرت کشیدی و طائفه خوان نصرت نهاده و دست گرم گشاده طالب نام اند و	سفیرت و صاحب دنیا و آخرت چون بندگان حضرت پادشاه عالم عادل مؤید مظهر ملک	از پیشه نام حامی تقوی سلام دارش ملک سلیمان اصل ملوک مان مظهر انبیا و الیه برین کتابک
ای که بکین	پدر بجائی پسر برگزین این که فرم کند	که دست بود تو با خاندان ام کرد
قاضی چون سخن بدین قاضی پیرانید و از حق قیاس با اسب سبالشست و گزرا نید بهت قضا است	حکم قضا رضا دادیم و از ما عینه در گشتیم و بعد از آن طریقی مدارا گرفتیم و سر تبارک بر قدم یکدیگر نهادیم	نهادیم و بوسه به سر و روی هم دادیم و دستم سخن برین دو بهیت کردیم

در ویشانند تو انگر بهت و مبین تو انگر آن گشت که غم در ویشس غم و مبین در ویشان آن که
 کم تو انگر آن گیر و من تو کل علی الله فهو حسبها پس روی عتاب از من بجایب
 در ویشس که و گفت ای که گفتی تو انگر آن شغلند و سبای دست ملاهی نعم طائفه به مستند برین
 صفت که بریان کردی قاضی نعمت کا و صفت که بهرند و نهند و بخورند و نهند و اگر پیشل باران خبار و
 و یا طوفان همان بر دارد و یا اعتماد کینست غویش از عنبت در ویشس پیرسند و از خدای نه رسند
 شعر گزینی دیگری شد پاک
 مر است بطور از طوفان چه بکشد
 و ان چو گیم غویش بیرون بر بند
 گویند چه غم گر همه عالم مردند
 قوی بدین فطرت کشیدی و طائفه خوان نصرت نهاده و دست گرم گشاده طالب نام اند و
 سفیرت و صاحب دنیا و آخرت چون بندگان حضرت پادشاه عالم عادل مؤید مظهر ملک
 از پیشه نام حامی تقوی سلام دارش ملک سلیمان اصل ملوک مان مظهر انبیا و الیه برین کتابک
 ای که بکین
 پدر بجائی پسر برگزین این که فرم کند
 که دست بود تو با خاندان ام کرد
 قاضی چون سخن بدین قاضی پیرانید و از حق قیاس با اسب سبالشست و گزرا نید بهت قضا است
 حکم قضا رضا دادیم و از ما عینه در گشتیم و بعد از آن طریقی مدارا گرفتیم و سر تبارک بر قدم یکدیگر
 نهادیم و بوسه به سر و روی هم دادیم و دستم سخن برین دو بهیت کردیم

خرومندان ازان محتاج ترند که حسد و مندان بقربیب پادشاهان قطع		
پند می اگر پش نوی ای پادشاه	در همه فقره ازین پند نیست	خبر بخرد و منصف با عمل
گر چه عمل کار خرد و شند نیست	حکمت سه چیز بی سه چیز باید ار نماند مال بی تجارت و	وقتی بطف گوی و در اوج و در می
علم بی بحث و ملک بی سیاست قطع	وقتی بقهر گوی که صد کوزه بتا	که که چنان بکار نیاید که خطای
باشد که در کند قبول آوری لی	حکمت رحم آوردن بر بدان ستم است بر نیکان و عفو کردن از ظالمان جو رست	بد و است که گنه می کند با نیازی
پند بر دوستی پادشاهان اعتماد توان کرد و بر آواز خوشش کو دکان که آن بخنای	مبدل شود و این بخوابی متغیر گردد و دشمن	مستحق هزار دوست اول ندو
وریدی آن دل شکافی بنی	پند هر آن سیر که داری یا دوست در میان منه اگر چه دوست	مخلص باشد چه دانی که وقتی دشمن گردد و هرگز ندی که توانی بدشمن مرسان که باشد که
وقتی دوست گردد و پند را از یک نهان خواهی با کس در میان منه و اگر چه دوست باشد که آن	دوست را نیز دوستان باشند و چنین مسلسل قطع	خامشی به که ضعیف دل خویش
با کسی گفتن و گفتن که گوئی	ای سلام آب هر چه به بند	که چه پندرتوان بستن جوئی
قوی و سخنی در نهان نباید گفت	کان سخن بر طاعت شاید گفت	حکمت دشمن ضعیف که در
طاعت آید و دوستی نماید مقصود وی چنین نیست که دشمن قوی گردد و گفته اند که بد وقتی	دوستان اعتماد نیست تا به تعلق و دشمنان چار سد و هر که دشمن کو چاک را حقیر شمار و بد را	ماند که آتشش اندک را عمل سه گذارد قطع
کا تشمس چه بلند شدن	مکنه که که نه کند گمان را	امروز بکش چو میتوان گشت
		دشمن که به تیر میتوان دوست

در آداب صحبت
 در همه فقره ازین پند نیست
 حکمت سه چیز بی سه چیز باید ار نماند مال بی تجارت و
 علم بی بحث و ملک بی سیاست قطع
 باشد که در کند قبول آوری لی
 حکمت رحم آوردن بر بدان ستم است بر نیکان و عفو کردن از ظالمان جو رست
 بد و است که گنه می کند با نیازی
 پند بر دوستی پادشاهان اعتماد توان کرد و بر آواز خوشش کو دکان که آن بخنای
 مبدل شود و این بخوابی متغیر گردد و دشمن
 وریدی آن دل شکافی بنی
 پند هر آن سیر که داری یا دوست در میان منه اگر چه دوست
 مخلص باشد چه دانی که وقتی دشمن گردد و هرگز ندی که توانی بدشمن مرسان که باشد که
 وقتی دوست گردد و پند را از یک نهان خواهی با کس در میان منه و اگر چه دوست باشد که آن
 دوست را نیز دوستان باشند و چنین مسلسل قطع
 خامشی به که ضعیف دل خویش
 که چه پندرتوان بستن جوئی
 حکمت دشمن ضعیف که در
 طاعت آید و دوستی نماید مقصود وی چنین نیست که دشمن قوی گردد و گفته اند که بد وقتی
 دوستان اعتماد نیست تا به تعلق و دشمنان چار سد و هر که دشمن کو چاک را حقیر شمار و بد را
 ماند که آتشش اندک را عمل سه گذارد قطع
 کا تشمس چه بلند شدن
 مکنه که که نه کند گمان را
 امروز بکش چو میتوان گشت
 دشمن که به تیر میتوان دوست

پسین در میان دو دشمن چنان گویی که اگر دوست گردند غش هم زده و با سینه قتل

میان دو کس جنگ من تشمس	سخن بین بد بخت هرگز کش	کنند این دامن خوش و گریه دل
وی اندر میان کز بخت و جمل	میان دو کس تشمس افروختن	چشمه است نو در میان سوختن
قطعه در چنین بوستان بهتر باش	تا ندارد دشمن خونخوار گشیش	پیش دیوار آنچه گویی هرش و بار
آنها شد در پس دیوار گشیش	حکمت هر که بادشمنان صلح می کند	هرگز آرد و دستان را
شهر شری می رسد از آن دست و	که با دشمنان بود هم نشین	چون در این دنیا

کاری مهر و باشتی آن طرف اختیار کن	که بی آزار تو بگذرد شهر	بامردم سل گویی و شوار گویی
با آنکه در صلح ز جنگ خوب	حکمت تا کایز بر سر آید	جان در خطر افکندن نشاید
عرب گوید اخراج السیف	شهر چو دست از بهر حلیتی در	حکمت است بر دین بشمار دست

حکمت بر هر دشمن رحمت کن	که اگر قادر شود بر تو نه	نشاناید
دشمن چو بینی ناتوان	لا اله الا انت	و شکر
خلق از بلا می بردند و دست را از عذاب خدای	قطعه	پند نیست بشمار
زیر برش خلق آوار هم	اندک رحمت کرد و بار	که این ظلمت بر سر ز آرم

حکمت نصیحت از دشمن پذیرفتن خطاست	ولیکن سفیدن رواست	که بخلاف
ان کار کنی که بین صواب است	حد کن آنچه دشمن گوید آن کن	که بر دانه زنی دست
از آن برگرد و راه دست چپ	پند چشمش از حد گرفتن	و دست
از دلالت بر به وقت	بسیار بخند آن خوشی کن	که از تو سیر گردند و چندان زنی که بر تو
در شتی و زنی بهم در دست	چو فاصه که جرح و مرهم	نه
در شتی که نازل کند قدرش	نه در خوشی را از زنی نه	نه

در میان دو دشمن چنان گویی که اگر دوست گردند غش هم زده و با سینه قتل
سخن بین بد بخت هرگز کش
کنند این دامن خوش و گریه دل
میان دو کس تشمس افروختن
چشمه است نو در میان سوختن
تا ندارد دشمن خونخوار گشیش
پیش دیوار آنچه گویی هرش و بار
آنها شد در پس دیوار گشیش
حکمت هر که بادشمنان صلح می کند
هرگز آرد و دستان را
که با دشمنان بود هم نشین
چون در این دنیا
کاری مهر و باشتی آن طرف اختیار کن
که بی آزار تو بگذرد شهر
بامردم سل گویی و شوار گویی
با آنکه در صلح ز جنگ خوب
حکمت تا کایز بر سر آید
جان در خطر افکندن نشاید
عرب گوید اخراج السیف
شهر چو دست از بهر حلیتی در
حکمت است بر دین بشمار دست
حکمت بر هر دشمن رحمت کن
که اگر قادر شود بر تو نه
نشاناید
دشمن چو بینی ناتوان
لا اله الا انت
و شکر
خلق از بلا می بردند و دست را از عذاب خدای
قطعه
پند نیست بشمار
زیر برش خلق آوار هم
اندک رحمت کرد و بار
که این ظلمت بر سر ز آرم
حکمت نصیحت از دشمن پذیرفتن خطاست
ولیکن سفیدن رواست
که بخلاف
ان کار کنی که بین صواب است
حد کن آنچه دشمن گوید آن کن
که بر دانه زنی دست
از آن برگرد و راه دست چپ
پند چشمش از حد گرفتن
و دست
از دلالت بر به وقت
بسیار بخند آن خوشی کن
که از تو سیر گردند و چندان زنی که بر تو
در شتی و زنی بهم در دست
چو فاصه که جرح و مرهم
نه
در شتی که نازل کند قدرش
نه در خوشی را از زنی نه
نه

حکمت ۱۷ نه هر که بصورت نیکوست سیرت نیز با در دست کار اندرون دارد نه پوست قطعه	حکمت ۱۸ که تا کاش سید پاگاه علوم	توان ساخت بیک در شامیل در
ولی و باطنش این نباشد	چند هر که با بزرگان ستیزه خون خود میریزد قطعه	که خفت نفس نگر و بسا اما معلوم
دو دینی شکسته پشانه	دست گفتد یک و بنده لوح	خویش تن را بزرگ پند است
حکمت ۲۹ پنج با شیر انداختن مشت بر شمشیر و ن	حکمت ۳۰ پیش سرخس بر پیش دست	تو که بادی بس کن با خون
حکمت ۳۱ اگر تیرش کنم خاموش	حکمت ۳۲ که در و با مبارزان بقتال	کار خردمندان نیست
حکمت ۳۳ اگر تیرش کنم خاموش	حکمت ۳۴ که در و با مبارزان بقتال	پند ضعیف که یا قوی و لاوری کند یار و دشمن است در ملک خویش
حکمت ۳۵ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۳۶ که در و با مبارزان بقتال	سایه زورده را چو طاق است آن
حکمت ۳۷ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۳۸ که در و با مبارزان بقتال	چون با هر دو آهنگین چنگال
حکمت ۳۹ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۴۰ که در و با مبارزان بقتال	شهر چون نیا نصیحت در گوش
حکمت ۴۱ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۴۲ که در و با مبارزان بقتال	موت از دید چنان سگ بازاری سگ صید می را
حکمت ۴۳ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۴۴ که در و با مبارزان بقتال	یعنی ستمه چون بهتر با کسی پس ناید بدشش در پستین افتد
حکمت ۴۵ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۴۶ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۴۷ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۴۸ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۴۹ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۵۰ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۵۱ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۵۲ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۵۳ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۵۴ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۵۵ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۵۶ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۵۷ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۵۸ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال
حکمت ۵۹ که در و با مبارزان بقتال	حکمت ۶۰ که در و با مبارزان بقتال	که در و با مبارزان بقتال

در ادب و صحبت
 حکمت ۱۷ نه هر که بصورت نیکوست سیرت نیز با در دست کار اندرون دارد نه پوست قطعه
 حکمت ۱۸ که تا کاش سید پاگاه علوم
 حکمت ۲۹ پنج با شیر انداختن مشت بر شمشیر و ن
 حکمت ۳۰ پیش سرخس بر پیش دست
 حکمت ۳۱ اگر تیرش کنم خاموش
 حکمت ۳۲ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۳ اگر تیرش کنم خاموش
 حکمت ۳۴ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۵ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۶ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۷ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۸ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۳۹ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۰ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۱ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۲ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۳ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۴ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۵ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۶ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۷ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۸ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۴۹ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۰ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۱ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۲ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۳ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۴ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۵ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۶ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۷ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۸ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۵۹ که در و با مبارزان بقتال
 حکمت ۶۰ که در و با مبارزان بقتال

<p>حکمت ۱۳ شیطان با مخلصان بر نیاید و سلطان با مفسدان مشغول</p>		
<p>و امش ده آنگهی که دست بای که دست و دست که شری</p>	<p>اگر چه و پنهان فاعله با دست از قرض تو نیز چشم ندارد و مرد و مرد و پیش گیر و در کشت</p>	<p>کو قرض خدا نمیدارد فردا گوید قریب ازین جابر کن</p>
<p>حکمت ۱۴ هر که بزندگی نانش نوزد چون ببرد نانش نبرد لذت آنگه بیهوده داند نه</p>		
<p>خداوند بیهوده و صفت صدیق علیه السلام در شکال انصاف سر خودی تا اگر سنگان را فراموش کند</p>	<p>او چه داند که حال گرسنه چیست یک بر مرکب تازه سواری شود</p>	<p>حال در مانگان گرسنه داند که خرد خاشاک سوخته در آید گل است</p>
<p>آنکه در احوال تو در دست اسا کش</p>	<p>کاخ از در و زن او میگردد و دو دست پشت در و پیش ضعیف حال را</p>	<p>آنکه در احوال تو در دست اسا کش</p>
<p>در شکلی تنگسال پس که چو بی الا آنکه در می بر ریش نمی و معلومی پیش قطع</p>		
<p>خردیکه بینی و باری بگل در آید سیان به به چو مردان بگریز</p>	<p>بدل بر و توفیق کن می مرد و پیش حکمت ۱۵ دو چیز مخالف حقیقت رخ در پیش از رزق مقصود</p>	<p>کنونکه رفتی و پریشانی چون آید بکفر یا بشکایت بر آید از دینی</p>
<p>مردان پیش از وقت معلوم فرشته که کشت بر خزان باد</p>	<p>قطع قضا و گزشت در هزار ناله و آه چشم کند که ببرد چرخ پیر زنی</p>	<p>پند ای طالب دوزخ نشین که بخوردی و رزق از کنی و گرنه سگنه</p>
<p>که بخوردی و رزق از کنی و گرنه سگنه باز در احوال تو در دست</p>	<p>خوردی در و بهان شیر و پلنگ حکمت ۱۶ تو آنکه فاسق کلون زانند</p>	<p>خوردی در و بهان شیر و پلنگ حکمت ۱۶ تو آنکه فاسق کلون زانند</p>
<p>است و در و پیش صاحب شاه خاک آلود این یکی دلق موسی است شوق و آن ریش</p>		
<p>منه عمن مصلح و لیکن شدت و یگان روی و در و پیش</p>		

در یاد و ابی صفت
حکمت ۱۳ شیطان با مخلصان بر نیاید و سلطان با مفسدان مشغول
حکمت ۱۴ هر که بزندگی نانش نوزد چون ببرد نانش نبرد لذت آنگه بیهوده داند نه
حکمت ۱۵ دو چیز مخالف حقیقت رخ در پیش از رزق مقصود
حکمت ۱۶ تو آنکه فاسق کلون زانند

جراح - رگ گشاده	فرو - پامین	شماره - خطاط	دور - بلاک	سر - خسته	فر - نبرد
ملح - گشتیان	رود - سرود ناله دریا	گنده - دشمن مخالف	بایدار - همیشه	طهر - پشت مناری	هر - کیمت و آفتاب
صالح - بی گنده	جنوب - باطن برخواستن	مکان - کمر	خیابان - چنانچه در بالاک	دیده -	نذر - آنچه واجب گنبد
طالع - بدی گنده	بالقوه - بخوده	زائد - زائد و بسیار	استقصاء - بینا شدن	لغصه - درنگ کردن	فر - یاد کردن
نسخ - اندک گونده	چود - بخشش	سواد - مانده با	استحقاق - خوار داشتن	رجوع - بیا	خمر - شراب
تیز زبان -	آفتاب - برستیدن	ساعت - بازو	کارزار - جنگ	تظلم - آستانه	زیر - کوفتن
لیج - گندن	محار - دراز کرده شده	ناقد - سره کننده	دور - بالقه و تشدید	عجز - خوشبو	کسر - شکستن
سج - نام هنر عیسی	عجز - خست	کاسه - نارادج	واو - بارور کننده	چمبر - آواز فلم	لغصه - باری
صیح - بکاه	منقود - فی الحال افوده	فاسد - تباه	شمار - قلم	نقص - ناله و آواز	کار - حیکر کردن و بکاه
نشت -	منقود - باز گردیده و کوف	گشاده -	ویار - کسب اول	گنیز - چپاره	سکر - سستی
صیح - آشی کردن	احمد - ستایش کننده	قاصد - قصد کننده	دارست - کسبی غایت	خیمه - اندرون ولی	لغصه - بالضم شکوفه
باب الحمار	مقصود - جای مقصود	شاهد - خور و گوای	دومند -	چیل - بزرگ	بعض - جوی خور و پیر
نخ - نام ولایت	هر - گدازه	زاهد - زاهد کننده	دشمن -	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بر او نندی	خرومند - عاق	ترو - آید و شد کردن	دشمن -	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
لغ - سخت	الوند - نام کوی	وگردن -	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - منزه شدن	سخت - نام اسب	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
کاج - مکان	سخت - تیز	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
راسخ - استوار	سخت - حاجت	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
پایخ - جواب	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - مبارک	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بعض	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - برنال	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - پیر	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - اصل	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
باب الدال	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - زیادتی	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - سبزی	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - دورد	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - تنه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - در بزرگ کردن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - خیمه گشتن	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - بکاه	نخ - منزه شدن	نخ - منزه شدن	تیمیر - بیان کردن	تیمیر - بیان کردن	نیل - از بی عامر
نخ - معرفت	نخ - منزه شدن				

[illegible]

[illegible]

[illegible]

فہرست کتب جوہر دکان محمد جلیل نقشبندی کتب خانہ لاہور

بستان المفردات	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
۱۔ وہ تادریک کتاب جو چاہی حد تک	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
اپنا نظیر نہیں رکھتی۔ یہ وہ عمدہ مفردات	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
ہو جس سے ہوتے ہی خریدار کو	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
ہاتھوں کا تھک سکی، اگر اسے غزن	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
کہیے بجا ہوں اور اگر جملہ مفردات کا	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
مختصر و مبسوط مجموعہ کی زیادہ	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
حضرت مصنف یعنی جناب حکیم	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
محمد جلیل نقشبندی نے	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
غزل الادویہ اور تحفۃ المؤمنین اور	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
مفردات حمیدی اور مفردات قانون	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
اور تمام اردو مفردات کی وہ آؤں	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
اور جنگلی اپالوی بوٹیوں سے اس	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
مالیہ کو نہایت تحقیق کے ساتھ	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
مترتب کیا ہو گا یا کو کوڑے میں مگر	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
دیا ہو گا تو یہ ہو گا ناظرین اگر چشم	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
انصاف سے ملاحظہ فرمائیں گے تو	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
ادویہ کی جامعیت اور افعال و خواص	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
کی مفصل بیان میں اسکا مثل و نظیر نہ	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
پائیں گے اور سب زیادہ آگے مدد کی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
کی دلیل ہو گی کہ اس کے نامی گرامی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
اطباء نے اسکی عمدگی اور صحت پر اتفاق	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
فرما دیا ہے جو آئینہ منہج ہے	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
شہداء کہ اس میں سب کچھ شامل ہے	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
ہو سکتا ہو ملاحظہ کیجئے کہ اس میں	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی
بہت سی چیزیں شامل ہیں	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی	عربی	فارسی

شفا دار الامراض اردو مولفہ جناب حکیم
 نور کریم صاحب دہلوی جو علم طب کے
 کامل تھے انہیں طریق تشخص و علاج امراض
 تشریح جملہ اعضا بلایت تفصیل سے مندرج
 ہے قیمت فی جلد
 تشریح الاجسام فن جراحی بن تمام قسم کے
 یہ ہندو کے اور ہندوؤں کے علاج میں
 نقویہ ہر مرض نہایت ہی جامع کتاب ہو
 قیمت فی جلد
 میزان الادویہ جبین و ادویہ مرکب کرنے
 اور مقدار و ترتیب اور کیفیت کے درجے
 جاننے اور نمونہ کا بیان ہے قیمت
 تشریح العلاجات دانی اور میدک دونوں کے
 کلیات اور مفردات و مرکبات اور معالجات
 و امور ضروریہ طب کا نامور مجموعہ جو تمام
 اعضا کے امراض میں ہر عضو کی تشریح مفصل
 فن طب میں یہ کتاب بے مثل ہے قیمت
 تریاق و علاجات جملہ امراض و حکیم
 محمد صاحب تشریح جناب حکیم علی صاحب
 و جناب حکیم علی صاحب برداشت و مفہوم کے
 عجرات اور طب کے خزانہ کا مجموعہ جو جو طب کے
 نہایت عمدہ دستہ العمل اور نہایت کارآمد
 ہے قیمت فی جلد
 تریاق و علاجات جملہ امراض و حکیم
 محمد صاحب تشریح جناب حکیم علی صاحب
 و جناب حکیم علی صاحب برداشت و مفہوم کے
 عجرات اور طب کے خزانہ کا مجموعہ جو جو طب کے
 نہایت عمدہ دستہ العمل اور نہایت کارآمد
 ہے قیمت فی جلد
 تریاق و علاجات جملہ امراض و حکیم
 محمد صاحب تشریح جناب حکیم علی صاحب
 و جناب حکیم علی صاحب برداشت و مفہوم کے
 عجرات اور طب کے خزانہ کا مجموعہ جو جو طب کے
 نہایت عمدہ دستہ العمل اور نہایت کارآمد
 ہے قیمت فی جلد

محمّد بن ابراهيم التاجري

LYTTON LIBRARY, ALIGARH.

DATE SLIP

This book may be kept

FOURTEEN DAYS

A fine of one anna will be charged for
each day the book is kept over time.

س ۳۲۵
۱۰

۸۹۱۵۵۴۲۲

۲۷/۱۱/۱۹۸۲

۱۰/۱۲/۸۲

۱۰/۱۲/۸۲

۱۹ ۸۲

